

บทความวิจัย

เรื่อง วิธินินจา ในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตริ

โดย

นาย คณิต กาญจนจงกล

รหัสนักศึกษา 05530711

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีรวัฒน์ อินทรพร

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

ชื่อเรื่อง	วิธินินจา ในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตรี
ชื่อผู้วิจัย	นายคณิต กาญจนจกกล
รหัสนักศึกษา	05530711
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีรวัฒน์ อินทรพร
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเล่มนี้ เป็นการศึกษาวิธินินจาที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตรี ประพันธ์โดย ลีอัน เฮอร์น แปลโดยวันเพ็ญ บงกชสถิตย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์วิธินินจาในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตรี ทั้งในด้านของตัวละครนินจา ลักษณะความเป็นนินจา และกระบวนการสร้างความเป็นนินจา

ผลการศึกษาวิธินินจา ในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตรี พบว่าผู้เขียนได้แทรกวิธินินจาผ่านการเล่าเรื่องตัวละครหลักคือทาเคโอะ ผู้เป็นนินจาที่มี ความสามารถรอบด้าน ผู้เขียนได้เสนอเรื่องราวของนินจาโดยใช้เป็นโครงเรื่องหลัก และเสริมตัวละครที่เป็นนินจาให้เข้ามามีบทบาท ต่อโครงเรื่อง เพื่อให้วิธินินจาครบถ้วนรอบด้าน ทำให้ผู้อ่านทราบถึงวิถีแห่งความเป็นนินจา ได้แก่ลักษณะความเป็นนินจา ในด้านคุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติของพวกนินจา รวมไปถึงการแสดงให้เห็นกระบวนการสร้างความเป็นนินจาที่สอดแทรกเอาไว้ในเนื้อเรื่องอีกด้วย

คำสำคัญ นินจา, ญี่ปุ่น, วิจารย์, เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตรี, เหยียบถิ่นพยัคฆ์

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันหากเราพูดถึงนิจจา ภาพที่ปรากฏก็คงจะไม่พ้นภาพของบุคคล เป็นนักสังหารหรือเป็นสหาย ที่แต่งตัวกะทัดรัดในชุดสีดำทั้งตัว มีความคล่องตัวในการเคลื่อนที่มีอาวุธเป็นดาวกระจายที่ใช้ปา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นลักษณะหนึ่งของนิจจาในอดีต ในปัจจุบันภาพลักษณะของนิจจาในสายตาคบคลทัวไปเริ่มมีความเปลี่ยนแปลง คือมีความรู้สึกต่อภาพลักษณะนิจจาที่อ่อนลง มีความน่ากลัวน้อยลง เนื่องจากมีการนำเสนอผ่านการ์ตูน เช่น นิจจา ฮาโตริ ซึ่งเขียนโดย ฟุจิโกะ ฟุจิโอะ ผู้เขียนการ์ตูนโดราเอมอนนั่นเอง ตีพิมพ์โดยบริษัท โชกาคูกัน ในปี 1982 และ นิจจาคาถานารู โตะ ซึ่งเขียนโดย มาซาชิ คิชิโมโตะ ตีพิมพ์ในนิตยสาร โชเนนจัมป์ในปี 2002 หรือการนำเสนอผ่านภาพยนตร์อเมริกา เรื่องนิจจาแอสเซสซิน กำกับโดย เจมส์ แม็คทีก ในปี 2009 เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม ทศนคติที่มีต่อนิจจาในเรื่องของการมีความสามารถที่เหนือกว่าบุคคลทั่วไปก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้ทั้งใช้อาวุธหรือไม่ใช้อาวุธ การเคลื่อนที่อย่างคล่องแคล่วว่องไว ความสามารถพิเศษอย่างการหายตัวหรือการฟังเสียงระยะไกล เป็นต้น

จากการศึกษาประวัติของนิจจาเบื้องต้น ทำให้ทราบว่า นิจจา เป็นกลุ่มคนในช่วงสมัยเปลี่ยนการปกครองของประเทศญี่ปุ่น จากญี่ปุ่นยุคคลาสสิกหรือยุคเฮอันไปสู่ยุคศักดินาหรือยุคคามูระ หากเปรียบเทียบไบนักสู้ที่ต่อสู้เบื้องหน้าแล้ว นิจจาก็เปรียบได้กับนักสู้ที่ต่อสู้เบื้องหลัง เนื่องจากได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มสายลับ คำว่านิจจามีใช้มาตั้งแต่ 800 ปีก่อน มีความหมายถึงบุคคลที่อาศัยอยู่แถบภูเขาและฝึกฝนวิชาการต่อสู้ การขโมย และการล่องหน โดยนิจจามีบทบาทสำคัญมาตั้งแต่สมัยอดีต ในฐานะที่เป็นสายลับซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของไคเมียว มีหน้าที่ลอบสืบข้อมูลของฝ่ายศัตรู ซึ่งในยุคสงครามการรู้ข้อมูลและแผนการของฝ่ายข้าศึก จะทำให้มีชัยชนะเหนือกว่า นอกจากนี้ยังเป็นกำลังรบสำคัญในการทำสงครามอีกด้วย (ไวส์ อาล, 2555: 35)

เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ เป็นหนังสือนวนิยายเรื่องหนึ่งที่แต่งโดย เซิร์น ลีอัน และแปลโดย วันเพ็ญ บงกชสถิตย์ ซึ่งนำเสนอวิถีชีวิตของนิจจา โดยมีแก่นเรื่องหลักอยู่ที่การหาทางออกของตัวละคร

หลักในการตัดสินใจเลือกระหว่างวิถีนิินจาหรือวิถีชีวิตของคนปกติ เนื้อเรื่องถูกนำเสนอผ่านตัวละครที่ชื่อ ทาเคโอะ ตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเขาถูกขุบเลี้ยงโดย ชิเกรุ ผู้นำตระกูลโอโตริ แต่ทาเคโอะได้มารู้ในภายหลังว่า เขามีสายเลือดของนิินจา ทำให้เขาต้องเลือกเส้นทางระหว่างการเป็นคุณชายและใช้นามสกุล โอโตริหรือจะเลือกเส้นทางแห่งนิินจา ความขัดแย้งและความสับสนทำให้วิถีนิินจาปรากฏออกมาผ่านการเล่าเรื่องของผู้เขียน เนื่องจากมีเหตุการณ์ที่เป็นจุดพลิกผันในเนื้อเรื่องที่ทำให้ทาเคโอะต้องกลับคืนสู่วิถีนิินจา ซึ่งตรงจุดนี้จะเป็นการเล่าถึงวิถีชีวิต แบบแผนปฏิบัติ ความสามารถ และอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับนิินจา อันมีความน่าสนใจให้ผู้วิจัยศึกษาต่อไป

เมื่อได้ศึกษานวนิยาย แพลซุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ ซึ่งพบว่าได้นำเสนอวิถีชีวิตของนิินจาไว้อย่างแยบยล ประกอบกับการได้ศึกษาประวัติเกี่ยวกับนิินจาในเบื้องต้น ทำให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า มีความสนใจที่จะศึกษาวิถีนิินจาในแง่ลึกลงไปอีก เนื่องจากนิินจามีความน่าสนใจทั้งภายนอกคือความสามารถและบุคลิกที่เก่งกาจ และภายใน คือการดำเนินชีวิต แบบแผนปฏิบัติ ความสามารถ หรืออาวุธของนิินจา เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ค่อนข้างสะท้อนให้เห็น ถึงวิถีชีวิตของคณัฐิ์ปุ่น อีกทั้งยังเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรมคณัฐิ์ปุ่นอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอีกด้วย ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษา “วิถีนิินจา ในนวนิยายแพลซุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ” เพื่อให้เห็นถึงประเด็นที่จะศึกษาต่อไป

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาตัวละครนิินจาและลักษณะความเป็นนิินจาในด้านของ คุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างความเป็นนิินจา

ขอบเขตของการวิจัย

นวนิยายแปลชุดนี้ มี 5 เล่ม ดังนี้ เล่ม 1 ตอนเหยียบถีนพยัคฆ์, เล่ม 2 ตอนวิหคหลงรัง , เล่ม 3 ตอนจันทร์กระจ่างฟ้า, เล่ม 4 ตอนสิ้นเสียงปักษา และเล่ม 5 ตอนลิขิตแห่งสวรรค์

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย ศึกษาจากนวนิยายแปล เพียง 1 เล่มเท่านั้น คือ เล่ม 1 ตอนเหยียบถีนพยัคฆ์ เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า เล่ม 1 นั้นได้ปรากฏวิถีชีวิต แนวคิด วิถีนินจา อย่างชัดเจนและยังมีข้อมูลที่ครอบคลุมและน่าสนใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. อ่านนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ และคัดเลือกข้อมูลมาศึกษาตามขอบเขตการวิจัย
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนินจา และเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนินจา ทั้งเอกสารภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์
3. วิเคราะห์ข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในโครงร่าง
4. เรียบเรียงผลการศึกษารูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงตัวละครนินจาและลักษณะความเป็นนินจาในด้านของ คุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติ
2. ทำให้ทราบถึงกระบวนการสร้างความเป็นนินจา

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับนินจาและสภาพสังคมญี่ปุ่น

1.1 ไวส์, อาล และ ฟิลบิน, ทอม (2525) เขียนหนังสือเรื่อง Clan of death : Ninja แปลเป็นภาษาไทยโดย ปรีชา ในชื่อ โลกพลิกกลับของนินจา กล่าวถึงนินจาว่า นินจาได้รับอิทธิพลมาจากพระที่เดินทางไปศึกษาศาสนาในจีน แล้วนำเอาศิลปะการต่อสู้และการสอดแนมของจีนกลับมาเผยแพร่ที่ญี่ปุ่น รวมทั้งพระที่อยู่ตามภูเขา ที่ใช้ปัญญาในการต่อสู้กับผู้อำนาจเหนือกว่า นินจามีความสามารถหลากหลายอย่าง ตั้งแต่ การฟังเสียงที่อยู่ไกลๆ หรือฟังเสียงหัวใจตนเอง

นินจามีวิธีการฝึกที่แตกต่างกันแล้วแต่สำนัก อาจรวมถึงการวิ่ง การเดิน หรือเพิ่มกำลัง และความอดทน การฝึกเหล่านี้จะส่งเสริมให้เดินทางได้วันละร้อยกิโลเมตร โดยเฉพาะการเดินนั้น นินจามีรูปแบบการเดินหลายวิธี เช่น การเดินออกข้างที่จะทำให้ผู้ติดตามหลงกลได้ หรือการย่องเบา ที่จะทำให้เมื่อเดินบนพื้นกระดานจะไม่เกิดเสียงอันจะเป็นอันตรายแก่ตนเอง การฝึกพลังกำลังในการต่อสู้และไต่กำแพง หรือการหายตัวด้วยการปรับร่างกายให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังต้องฝึกประสาทการรับรู้ที่หกอีกด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏเข้ามาในจิตใจ ซึ่งส่วนต่างๆในร่างกายสามารถเข้าใจและยอมรับมัน โดยการฝึกนี้มีข้อกำหนดและรายละเอียดที่ซับซ้อนเป็นอย่างมาก

นินจามีการทำพิธีฮาราติริคือการฆ่าตัวตาย โดยจะทำในที่สาธารณะโดยให้เด็กๆมาดูด้วยเพราะเป็นการฝึกให้ยอมรับความตาย เป็นการฝึกความกล้าอย่างหนึ่ง พวกเขาจะฆ่าตัวตายทันทีไม่ยอมให้ถูกจับไปทรมาน

อาวุธของนินจามีมากมายหลายชนิด เช่น ไม้ยาว ดาบ มีดสั้น และที่สำคัญคือยาพิษ มีทั้งรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตหรือถึงขั้นอัมพาต พิษที่นำมาใช้อาจมาจากปลา คางคก แมลงป่อง หรือเห็ดพิษ เป็นต้น ยาพิษที่ได้รับความนิยมคือ ไซยาไนด์ ซึ่งสกัดมาจากแอปเปิ้ล เซอร์รี่ พลัม แอลมอนด์

สมัยก่อนคนญี่ปุ่นคิดว่านินจาเป็นมนุษย์กายสิทธิ์ที่มี ความสามารถพิเศษ เนื่องจากหายตัวได้ เหตุก็คือนินจาไม่ชอบเผชิญกับศัตรูซึ่งๆหน้า เพราะการทำงานโดยไม่มีใครเห็นจะมีโอกาสสำเร็จและมี

ชีวิตรอดมากกว่า นินจาชอบทำงานตอนกลางคืนเพราะเป็นภาวะที่ถูกเห็นตัวน้อยที่สุด นอกจากนี้ก็ยังเก่งเรื่องการปลอมตัวซึ่งที่นิยมได้แก่ พระ นักบวช ชาวนา นักแสดง เป็นต้น ที่บ้าน นินจามีทักษะในการหลบหนีหลายอย่าง เช่นการหันเหความสนใจของผู้ตามล่าด้วยวิธีต่างๆ การซ่อนตัวอยู่ในที่แคบๆเป็นเวลานานๆ อย่างการเกาะบนเพดานนานกว่าห้าชั่วโมง สิ่งเหล่านี้จึงทำให้กล่าวว่านินจาหายตัวได้

1.2 แวน อีริค, ลัสต์บาเตอร์ (2535) เขียนหนังสือเรื่อง Ninja แปลเป็นภาษาไทยโดย สุวิทย์ ขาวปลอด ในชื่อ นินจา กล่าวถึงนินจาว่า นินจาเป็นกลุ่มนักฆ่าเลือดเย็น พวกเขาจะรับจ้างฆ่าคน หากได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมและคุ้มค่า งานของพวกเขามีทั้งสืบข้อมูลของฝ่ายตรงข้ามและลอบฆ่าคน นินจามีไหวพริบและประสาทสัมผัสที่คิดว่าบุคคลทั่วไป เขาสามารถหยั่งรู้ได้ว่ามีเสียงอะไรดังอยู่ในที่ห่างไกลออกไป สามารถซ่อนตัวอยู่ในที่แคบๆได้เป็นเวลานานมาก พวกเขามีความฉลาดในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใดๆก็ได้ และยังมีอาวุธสำคัญคือยาพิษที่สกัดออกมาจากดอกไม้

นินจาใช้ชีวิตตามปกติเหมือนคนทั่วไป บางครั้งเขาแฝงตัวอยู่ในกลุ่มชาวบ้าน โดยที่ไม่ใครรู้เลยว่าเขาเป็นนินจา และเขาพยายามที่จะไม่ให้ใครรู้เช่นกัน เพราะเป็นความสะดวกในการทำงาน ดังนั้นพวกเขาจึงชอบปฏิบัติการในตอนกลางคืนที่ผู้คนไม่ออกจากบ้านกันแล้ว สวมชุดสีดำเพื่อพรางกายในตอนกลางคืน ออกไปสืบข่าวหาข้อมูล หรือไม้ก็แอบย่องเบาไปฆ่าคนอย่างเงียบเชียบ โดยที่กว่าจะรู้ว่ามีคนถูกสังหารก็เข้าเสียแล้ว แต่ถ้าหากนินจาต้องเผชิญหน้ากับศัตรูโดยตรง พวกเขาก็มีวิธีการรับมือจากวิชาดาบที่ฝึกมาเช่นกัน เป็นอาวุธดาบยาวติดตัวที่เป็นอาวุธประจำกาย นินจามีอุปกรณ์ประกอบอีกหลายอย่าง เช่น ระเบิดควันที่ใช้สำหรับการหลบหนี ดาวกระจายสำหรับการลดกำลังคู่ต่อสู้ เชือกตะขอซึ่งเอาไว้ปีนป่ายที่สูงๆ

จากการทบทวน เอกสารที่เกี่ยวกับนินจาและสภาพสังคมญี่ปุ่น ทำให้ทราบว่านินจាកำเนิดมาจากพระที่เดินทางไปศึกษาศาสนา ในจีน แล้วนำเอาศิลปะการต่อสู้และการสอดแนมของจีนกลับมาเผยแพร่ที่ญี่ปุ่น เช่นงานเขียนของ ไวส์, อาล และ ฟิลบิน, ทอม (2525) นินจาเป็นกลุ่มคนที่ทำงานสืบข้อมูลลับของฝ่ายศัตรูและรับจ้างฆ่าอีกด้วย อาวุธที่ใช้มีทั้งดาบยาวซึ่งเป็นอาวุธหลัก ส่วนอาวุธที่สำคัญคือยาพิษ ที่สามารถสกัดได้จาก ดอกไม้ ผลไม้ สัตว์มีพิษ เป็นต้น ความสามารถพิเศษของ

นิजाที่กล่าวว่าได้ยื่นเสียงระยะไกล รวมทั้งการเดินทางได้ระยะไกลด้วยนั้นเป็นผลมาจากการฝึกฝน ทั้งสิ้น ส่วนการหายตัวได้ที่เห็นกันบ่อยๆในการ์ตูนหรือภาพยนตร์ จริงๆแล้วคือการพรางตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมหรือใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือคือระเบิดควัน ซึ่งจะทำให้ศัตรูเกิดความสับสน แล้วนิजाจะใช้ จังหวะ โอกาสนั้นหลบหนี หรือการแปลงกายให้เข้ากับสภาพสังคม เช่น แปลงกายเป็นพระ หรือชาวนา เป็นต้น ลักษณะนิजाทั้งหมดนี้ปรากฏในงานเขียนของ ไวส์, อาล และ ฟิลบิน, ทอม (2525) และ แวน อีริค, ลัสต์บาเดอร์ (2535) นอกจากนี้นิยายยังมีพิธีกรรม ฮาธาคีรี หรือการฆ่าตัวตายซึ่งเป็นการ แสดงถึงจิตวิญญาณความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้ทำผิดพลาด เป็นการฝึกให้ยอมรับความตายอีกด้วย ดังเช่นงานเขียนของ ไวส์, อาล และ ฟิลบิน, ทอม (2525)

2. เอกสารที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 วรพจน์ มหิมา (2550) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแปล ญี่ปุ่นเรื่อง กริดหัวใจเกอิชา" กล่าวถึงการวิเคราะห์นวนิยายว่า จะศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบซึ่งได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ แก่นเรื่อง รวมทั้งกลวิธีการดำเนินเรื่อง นอกจากนี้ยังศึกษา คุณค่าด้านสำเร็จอารมณ์และคุณค่าด้านวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่า เรื่องกริดหัวใจเกอิชา เป็น นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่มีความขัดแย้งของตัวละครกับสภาพแวดล้อม ตัวละครในเรื่องแสดงให้เห็น ถึงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ และเหตุการณ์ต่างๆทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์ชีวิตมากขึ้น ฉากเป็น สภาพสังคมชาวประมงของคนญี่ปุ่นในช่วงก่อนเปิดประเทศ ผู้แต่งใช้การเล่าเรื่องผ่านการบรรยาย พฤติกรรมของตัวละครรวมทั้งความรู้สึกด้วย โดยแก่นเรื่องก็คือ การนำเสนออารมณ์ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ต้องมาเป็นเกอิชาเพราะสถานการณ์บังคับ ต้องทนต่อถ้อยคำและท่าทีเหยียดหยามของสังคม

2.2 ชมพูนิกข์ นามสุวรรณ (2550) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์ วรรณกรรมแปลชุดเทลส์ ออฟ ดิ ไอโตริ เล่ม 1 ตอน เขียบถิ่นพยัคฆ์ " กล่าวถึงการวิเคราะห์ วรรณกรรมว่า จะวิเคราะห์นวนิยายอย่างละเอียดทั้งในด้านองค์ประกอบทางวรรณกรรม กลวิธีการ ประพันธ์ และคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรม ในด้านองค์ประกอบนั้น จะวิเคราะห์ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก แก่นเรื่องหรือแนวคิด ส่วนในด้านคุณค่านั้น จะวิเคราะห์คุณค่าทางด้านสังคม ด้านวัฒนธรรมและ

ประเพณี ผลการศึกษพบว่าผู้ประพันธ์วางโครงเรื่องออกเป็นสองส่วนได้แก่ โครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง ทั้งนี้เพื่อที่ปมประเด็นเรื่องเรียงต่อไปยังหนังสือเล่มต่อไปในชุด ตัวละครมี ลักษณะหลากหลายและน้อยอย่าง แนวคิดหลักของเรื่องนี้คือ ความคิดที่ว่าผู้ปกครองที่ดีจะทำให้ประชาชนรักใคร่ ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องผ่านตัวละคร เกรกเป็นผู้เล่าในฐานะผู้สังเกตการณ์ ใช้การบรรยายฉากถึงสภาพฤดูกาลต่างๆ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเอาข้อเท็จจริงมาผสมผสานกับเนื้อเรื่อง รวมทั้งนำเอาประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรมและประเพณีของญี่ปุ่นมาใช้ในการประพันธ์ด้วย

จากการทบทวนเอกสารการวิเคราะห์วรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ทราบว่า การทบทวนวรรณกรรมจะต้องมีองค์ประกอบในด้านต่างๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก แก่นเรื่อง กลวิธีการดำเนินเรื่อง และอาจศึกษาคุณค่าของวรรณกรรมนั้นๆด้วย ดังเช่นสารนิพนธ์ของ วรพจน์ มหิมา (2550) และ ชมพูนิกข์ นามสุวรรณ (2550)

อนึ่ง สารนิพนธ์การวิเคราะห์วรรณกรรม แปลชุดเทสต์ ออฟ ดิ โอโตริ เล่ม 1 ตอนเหยียบถิ่นพยัคฆ์ ของ ชมพูนิกข์ นามสุวรรณ (2550) นั้นจะแตกต่างกับงานของผู้วิจัย กล่าวคือ งานของ ชมพูนิกข์ นามสุวรรณ (2550) ศึกษาองค์ประกอบโดยรวมของนวนิยายแปลชุด เทสต์ ออฟ ดิ โอโตริ ในด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ แก่นเรื่องหรือแนวคิด กลวิธีการประพันธ์ คุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรม แต่ผู้วิจัยจะศึกษาเจาะลึกในเรื่องของวิถีนิทานจากผ่านตัวละครในเนื้อเรื่องเท่านั้น

ผลการวิจัย

วิถีความเป็นนินจาในสังคมญี่ปุ่น

ในสมัยที่ญี่ปุ่นยังมีการปกครองเป็นแบบระบบศักดินาอยู่นั้น ช่วงยุคคามูระ ประมาณ ค.ศ.1185 ถึง ค.ศ.1333 ชั้นปกครองจะเน้นความสำคัญของการทหารเป็นหลัก โดยเฉพาะเหล่านักรบที่สวมชุดเกราะโออ้ออสังการ มีทักษะทางเชิงยุทธ์ นั่นคือซามูไร แต่คู่ต่อสู้ของซามูไรที่มีฝีมือในการต่อสู้ พร้อมอาวุธสารพัดแบบ ทั้งยาพิษ ลูกดอก หรือดาวกระจาย ซึ่งเราจะเห็นบ่อยครั้งตามภาพยนตร์ญี่ปุ่นโบราณ หรือภาพยนตร์การ์ตูน พวกเขาเหล่านั้นก็คือ นินจา

นินจา หมายถึงกลุ่มบุคคลที่เป็นสายลับ แต่งกายด้วยชุดสีดำทั้งตัวและปกปิดใบหน้า มีอาวุธเป็นดาวกระจาย เป็นกลุ่มบุคคลที่กำเนิดขึ้นมาเมื่อประมาณ 800 ปีก่อนในญี่ปุ่น ช่วงยุคสมัยเฮอัน ประมาณ ค.ศ.794 ถึง ค.ศ.1185 อาศัยอยู่ในภูเขาเพื่อฝึกฝนวิชานินจา การต่อสู้ การขโมย และการล่องหน ซึ่งจากการที่นินจาไม่เคย หลงเหลือหลักฐาน อะไรไว้ให้ติดตามได้ ทำให้ส่งผล ถึงการศึกษาผลงานหรือชีวประวัติของนินจานั้นทำได้ยากมาก เพราะถูกเก็บเป็นความลับ การที่จะศึกษาถึงข้อมูลของนินจา จึงทำได้โดยศึกษาผ่านเรื่องเล่าและตำนานของญี่ปุ่น ซึ่งได้ทิ้งหลงเหลือหลักฐานเอาไว้ให้นำมาตีความหรือวิเคราะห์ต่อไป (ไวส์ อาล, 2555: 35)

นินจามีบทบาทสำคัญต่อญี่ปุ่นในฐานะนักรบมาตั้งแต่ช่วงยุคเฮอันของญี่ปุ่น ในปี ค.ศ.794 ถึง ค.ศ.1185 ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายอิงะ และฝ่ายโคงะ แต่ยุคที่ถือว่าเป็นยุครุ่งเรืองของนินจา ก็คือ ยุคเซน โทกุหรือยุคสงคราม ในช่วงปี ค.ศ.1392 ถึง ค.ศ.1603 นินจาซึ่งอยู่ใต้การปกครองของไคเมียว มีหน้าที่สำคัญในการเป็นสายลับลอบสืบข้อมูลความลับของฝ่ายตรงข้าม สาเหตุคือในยุคสงครามนั้น การรู้ข้อมูลและแผนการของฝ่ายข้าศึก จะทำให้มีโอกาสได้ชัยชนะสูงมาก ยกตัวอย่างเช่น ผู้นำกลุ่มซาดาตะที่เป็นกลุ่มนินจา เขาใช้กำลังทหารที่เป็นนินจาเพียงแค่ 3,000 คน ในการปกป้องปราสาทและสู้กับกองทัพ 50,000 คนของกลุ่มโตกุกว่าจนเป็นผลสำเร็จ นอกจากนี้ยังมี โซกุน โตกุกว่า อิเอยาสึ ที่ใช้นินจาเป็นนักรบของตัวเอง จนได้ตำแหน่งขึ้นเป็นโซกุน แต่จุดหักเหหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นจุดจบของนินจา อยู่ภายหลังยุคของโซกุนโตกุกว่า กล่าวคือเป็นยุคหลังสงคราม เมื่อไร้ซึ่งสงคราม หน้าที่ของ

พวกเขาจะเริ่มหมดลง แต่กระนั้นก็ยังมึนจินจาบางคนยังคงฝึกฝนวิชานินจาอยู่ตลอดเวลา และแฝงตัวอยู่กับกลุ่มฆาตกรหรือพ่อค้า ด้วยหวังว่าอาจจะได้ใช้วิชานินจาเมื่อมีสงครามเกิดขึ้นอีกครั้ง ซึ่งในช่วงเวลา 200 ปีหลังยุคของตระกูลโทคุงาวา ไม่มีสงครามหรือเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น ทำให้ไม่มีการสืบทอดวิชานินจา และเริ่มสูญหายไป วิชาความรู้หรือข้อมูลเกี่ยวกับนินจาจึงมีการสืบทอดกันผ่านทางปากต่อปาก และคนสนิทเท่านั้น นินจายังส่งอิทธิพลต่อมาในยุคเอโดะ ราวๆปีค.ศ. เพราะนินจาเป็น นที่นิยมด้านวรรณกรรม ทั้งในหนังสือและการแสดง มีการแต่งเรื่องขึ้นมาเพื่อความบันเทิง อันเป็นลักษณะความสามารถพิเศษที่เกินจริง เช่น การท่องมนต์นินจา เพื่อเรียกภยันตรายมาช่วยต่อสู้ เป็นต้น (วสันต์, 2556: <http://025306619.exteen.com/20060910/entry>)

ประวัติของนินจามีเล่าสืบทอดกันมากมาย ว่ากันว่า นินจาเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ฝึกฝนในกลุ่มนักบวช โดยได้รับการเผยแพร่มาจากจีนในช่วงเผยแพร่ศาสนาราวปี ค.ศ.522 กลุ่มนักบวชเหล่านี้ยังไม่ได้ใช้วิชานินจาต่อสู้เพื่อความรุนแรง จนกระทั่งปี ค.ศ.645 ฝ่ายสงฆ์เริ่มนำวิชาการต่อสู้มาใช้ปกป้องตนเอง หลังจากที่ถูกลงโทษบีบบังคับจากรัฐบาลกลาง และยังมีเรื่องเล่าที่ว่า ชาวโปรตุเกสที่เป็นพ่อค้าได้บันทึกเกี่ยวกับนินจาไว้ว่า HE'S THE SAME MAGICIAN หรือแปลว่า พวกนินจานั้นดูเหมือนกับนักเวทย์มนต์ ซึ่งนักวิชาการ สาขาประวัติศาสตร์ได้ตีความว่า การกล่าวเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า นินจาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับมายากลขั้นสูง เช่น แปลงกายเป็นท่อนไม้ หลบซ่อนอำพราง เรียกไฟหรือลม ใช้ระเบิดควันหายตัว เป็นต้น (วสันต์, 2556: <http://025306619.exteen.com/20060910/entry>)

หากมองแค่ผิวเผิน นินจามีความคล้ายคลึงกับซามูไร แต่ที่จริงแล้วแตกต่าง ซามูไรมีศิลปะการใช้ดาบและเน้นการโจมตีประชิดตัว และขึ้นชื่อมากในเรื่องศักดิ์ศรี แต่นินจานั้นมีศิลปะในการลอบสังหาร มีความว่องไวสูง พรางตัวเก่ง และมีความเลือดเย็น ให้ความสำคัญกับภารกิจที่ได้รับมา แต่ทั้งนินจาและซามูไรจะมีศักดิ์ศรีที่เป็นการกระทำอันเลื่องชื่อ นั่นคือ การฮาราจิริ¹ หรือการคว้านท้องตัวเอง เมื่อซามูไรแพ่ หรือสู้ไม่ได้ ก็จะทำการฮาราจิริ นินจาเองเมื่อทำภารกิจพลาด ถูกจับได้ หรือหมดความ

---

¹ การฆ่าตัวตายซึ่งเป็นการกระทำที่มีเกียรติด้วยการคว้านท้อง ใช้ดาบสั้นแทงเข้าช่องท้องด้านซ้าย แล้วจึงกรีดมาทางด้านขวา จากนั้นดึงมีดขึ้นข้างบน เพื่อเป็นการเปิดเชื่อบุช่องท้องแล้วตัดลำไส้ให้ขาด *ฮารา=ท้อง, ิริ=ตัด,ผ่า

สิ้นหวังในชีวิตก็จะทำการฮาราคีรีเช่นเดียวกัน เหตุผลของการทำการฮาราคีรี ว่ากันว่าเป็นการปลดปล่อยวิญญาณตัวเอง จึงไม่ยอมถูกคนอื่นฆ่าตาย

ในญี่ปุ่นสมัยโบราณช่วงยุคเซนโกกุ หรือยุคสงคราม ในช่วงปี ค.ศ.1392 ถึง ค.ศ.1603 เป็นสมัยที่รัฐบาลโชกุน² สามารถรวมประเทศให้เป็นหนึ่งได้โดยมีผู้อยู่เบื้องหลัง คือโชกุนกรบนินาจอຍปฏิบัติงานให้ แต่กระนั้นในสมัยนั้นยังมีนักรบระดับสูงที่คอยต่อสู้แย่งชิงอำนาจกัน พวกเขาเหล่านั้นคือซามูไร และตามท้องถิ่นต่างๆยังคงหลงเหลือซามูไรที่ไม่พอใจในรัฐบาลโชกุน ดังนั้นโชกุนจึงต้องคอยสอดส่องและหาข่าวคราวของซามูไรที่ต่อต้านเหล่านั้น ด้วยการใช้กลุ่มนินาจอຍที่มีความสามารถให้ไปสืบข้อมูลของฝ่ายตรงข้าม และไม่เพียงซามูไรเท่านั้น ไคเมียว³ ผู้ซึ่งบริหารจัดการหัวเมืองต่างๆในแต่ละพื้นที่ ก็เป็นบุคคลที่โชกุนยังไว้ใจไม่ได้ เพราะตัวโชกุนเองจะพำนักอาศัยอยู่ที่เอโดะเท่านั้น (โตเกียวในปัจจุบัน) ดังนั้นโชกุนไม่อาจรู้ได้ว่าไคเมียวในที่ห่างไกลจะแอบลักลอบทำการอะไรบ้างหรือรายงานเรื่องจริงต่อรัฐบาลโชกุนหรือไม่ จึงต้องส่งนินาจอຍไปทั่วญี่ปุ่นเพื่อเก็บข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะในแต่ละแห่ง โดยนินาจอຍจะปลอมแปลงตัวเองปะปนอยู่กับกลุ่มพ่อค้าหรือซาวานาเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและเหตุการณ์ต่างๆ (วิกิพีเดีย, 2556: <http://th.wikipedia.org/wiki/นินาจอຍ>)

ถึงแม้ว่าโชกุนจะเป็นผู้ควบคุมนินาจอຍโดยตรง แต่นินาจอຍก็ถือว่าเป็นกลุ่มบุคคล ลึกลับ ไม่เป็นทางการ และไร้ซึ่งตัวตน ดังนั้นจึงไม่ได้มีแต่โชกุนคนเดียวที่จะสามารถว่าจ้างนินาจอຍได้ กล่าวคือไคเมียวเองก็มีการว่าจ้างนินาจอຍ เหตุผลคือ ไคเมียวที่ปกครองพื้นที่ในส่วนของตัวเองจะถูกนินาจอຍที่ว่าจ้างโดยโชกุนให้มาสืบข่าว อันจะเป็นผลร้ายแก่ตัวเอง เพราะเรื่องไม่ดีทั้งหลายจะถูกนินาจอຍรายงานต่อรัฐบาลโชกุนตนเองอาจจะได้รับการลงอาญาได้ ดังนั้นจึงต้องว่าจ้างนินาจอຍอื่นเพื่อมาสังหารนินาจอຍที่เป็นสายลับของโชกุนเพื่อปกปิดความลับของตน

---

² ตำแหน่งผู้บริหารราชการแผ่นดิน เปรียบได้กับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในปัจจุบัน ซึ่งควมตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดไว้ด้วย มีการสืบทอดตำแหน่งกันผ่านทางสายเลือด บางยุคสมัยที่ราชสำนักอ่อนแอ โชกุนอาจขึ้นมามีอำนาจเหนือพระจักรพรรดิ

³ ตำแหน่งผู้ปกครองหัวเมืองหรือบรรดาเจ้าหัวเมืองต่างๆ ไม่จำเป็นต้องสืบเชื้อสายมาจากพระจักรพรรดิ นายทหารชั้นผู้ใหญ่หรือคนธรรมดา หากมีความสามารถก็สามารถขึ้นครองตำแหน่งไคเมียวได้ ไคเมียวมีลำดับรองลงมาจากโชกุน

ดังเช่นนี้แล้ว ทำให้ความต้องการนินจามีเพิ่มมากขึ้น และเกิดหมู่บ้านนินจาอย่างลับๆไปทั่วทุก
หนแห่งของญี่ปุ่นตามหมู่บ้านเกษตรกรรมในหุบเขาหรือป่าลึก เพราะเป็นพื้นที่ห่างไกลและการดูแล
ปกครองไม่ครอบคลุมถึงที่นี่ โชกุนจึงใช้พื้นที่นี้เป็นสถานที่ฝึกอำนาจทหารของตนเอง พื้นที่หลักๆที่มี
ชื่อเสียงคือ หมู่บ้านนินจาฝ่ายอิงะในจังหวัดมิเอะ และหมู่บ้านนินจาฝ่ายโงะในจังหวัดชิกะ ปัจจุบัน
หลงเหลือหมู่บ้านนินจาฝ่ายอิงะอยู่ที่จังหวัดมิเอะ เป็นพิพิธภัณฑ์ที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและผู้
เยี่ยมชมได้มาสัมผัสถึง วิถีชีวิตจริงๆของนินจาในสังคมสมัยอดีต มีบ้านนินจาที่ภายในมีลูกเล่นต่างๆ
มากมาย มีการแสดงศิลปะการต่อสู้แบบมือเปล่าและการใช้อาวุธ รวมไปถึงห้องที่จัดแสดงอุปกรณ์ต่างๆ
ทั้งอาวุธและเครื่องแต่งกาย ชุดเกราะหรือข้าวของเครื่องใช้ในสมัยอดีต เป็นการศึกษาอดีตของญี่ปุ่นไป
ในตัว (Noboru, 2556: <http://www.nipponnotsubo.com/culture/culture/01112ninjya/0111226cul-ninjya.html>)

ในบรรดานินจาทั้งหมด นินจาที่โชกุนประเมินค่าว่ามีฝีมือมากที่สุดคือ ฮาโตรี ฮัน โซ นินจาผู้ซึ่ง
มีทักษะความสามารถที่แก่กล้า เขามีผู้ได้บังคับบัญชามากกว่า 100 คน และได้รับมอบหมายในการดูแล
ความปลอดภัยในเขตเอโดะ ในปัจจุบันเพื่อเป็นการยกย่องถึงความสามารถของเขา จึงได้มีการนำชื่อมา
ใช้ในการ์ตูนนินจาที่มีชื่อเสียงโด่งดัง นั่นคือการ์ตูนเรื่อง นินจาฮาโตรี ซึ่งเขียนโดย พุจิโกะ พุจิโอะ
ผู้เขียนการ์ตูนโดราเอมอน ดีพิมพ์โดยบริษัท โชกาคุกัน ในปี 1982

เนื่องจากนินจา ฮาโตรี ฮัน โซ มีประวัติน้อยมาก แต่จะไปปรากฏตามตำนานเรื่องเล่าโดยเฉพาะ
ผ่านสื่อวรรณกรรมประเภทต่างๆ เช่น ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง นินจาฮาโตรี ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง นินจา
คาธาไอโซเฮะ (นารูโตะ) ภาพยนตร์เรื่อง นินจาแอสแซสซิน เป็นต้น จากการศึกษาทั้งสามเรื่อง พอจะ
ประมวลผลได้ว่า นินจาคือกลุ่มสายลับซึ่งกำเนิดมาจากการลักพาตัวเด็กกำพร้าไปอยู่สถานที่อันห่างไกล
ระหว่างภูเขา เพื่อฝึกให้เป็นมือสังหาร มีการฝึกทักษะป้องกันตัว การต่อสู้ ฝึกการใช้ดาบ เคียวโซ
ดาวกระจาย และการใช้จิตสัมผัส ปิดตาและใช้หูจับสัมผัส นินจาจะปรากฏตัวในเงามืด เมื่อพวกเขาจะ
ปฏิบัติภารกิจ พวกเขาจะดับไฟ หากใครทรยศต่อนินจา ไม่ว่าจะหลบหนีหรือละทิ้งซึ่งความเป็นนินจา
จะต้องถูกฆ่า

และในที่สุด ช่วงหลังจากสมัยโชกุนโตกุกาวะ หรือประมาณปี ค.ศ.1867 ไม่มีสงครามหรือเหตุการณ์รุนแรงใดๆเกิดขึ้นที่ญี่ปุ่น หน้าที่ของพวกนินจาจึงหมดลงเพราะไม่มีการว่าจ้าง ไม่มีภารกิจให้ปฏิบัติ ดังนั้นจึงส่งผลให้ไม่มีการสืบต่อวิชานินจา จะมีก็เพียงแต่นินจาที่ยังมีความเชื่อว่าความสามารถของตนจะยังได้ใช้ในอนาคตข้างหน้า แต่ก็มีน้อยเต็มที ดังนั้นนินจาจึงค่อยๆหายไปจากยุคสมัยของญี่ปุ่นด้วยเหตุนี้เอง

วิเคราะห์ลักษณะความเป็นนินจาในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ

เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ เป็นนวนิยายแปลชุดประกอบด้วย 5 เล่ม คือ เล่ม 1 ตอนเหยียบถื่นพยัคฆ์, เล่ม 2 ตอนวิหคหลงรัง, เล่ม 3 ตอนจันทร์กระจ่างฟ้า, เล่ม 4 ตอนสิ้นเสียงปี่ กษา และเล่ม 5 ตอนลิขิตแห่งสวรรค์ ผู้เขียนได้สอดประสานโครงเรื่องของนวนิยายแต่ละเล่มร้อยเรียงเป็นโครงเรื่องหลักของนวนิยายทั้งหมด ซึ่งก็คือช่วงชีวิตของโทมาส์หรือ โอโตริ ทาเค โอะ ตั้งแต่วัยหนุ่มจนถึงสิ้นชีวิตนั่นเอง

เหยียบถื่นพยัคฆ์เป็นหนังสือเล่มแรกของชุดที่ ปูพื้นเรื่องมาได้อย่างเข้มข้น ถือได้ว่าเป็นการกล่าวแนะนำตัวละครและโครงเรื่องหลักซึ่งอยู่ที่ความขัดแย้งจากสงครามระหว่าง 3 ตระกูลใหญ่ ได้แก่ โดฮัน โอโตริ และเซอิชู โดยผู้ที่อยู่เบื้องหลังการทำสงครามนั้นก็คือกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่านินจา ผู้เป็นสายลับและมือสังหาร ซึ่งได้ทำงานปฏิบัติการให้กับผู้ว่าจ้างจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชัยชนะในการทำสงคราม ในเล่มแรกนี้ได้กล่าวถึงเรื่องของนินจาเอาไว้ไม่น้อย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ตัวละคร นินจา ลักษณะความเป็นนินจา และกระบวนการสร้างความเป็นนินจาที่ปรากฏในเรื่อง และได้ผลการวิจัยดังนี้

1. ลักษณะความเป็นนินจาในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ

ในการเสนอความเป็นนินจา ผู้เขียนนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ ได้ถ่ายทอดวิถีความเป็นนินจาผ่านองค์ประกอบต่างๆที่สะท้อนให้เห็นได้ชัดจากตัวละคร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงแบ่งการวิเคราะห์

ลักษณะความเป็นนิजाเป็น 2 หัวข้อใหญ่คือ ตัวละครนิจาและลักษณะความเป็นนิจาที่สะท้อนมาจากตัวละคร ได้แก่ คุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติ

1.1 ตัวละครนิจา

ผู้วิจัยแบ่งฝ่ายตัวละครนิจาออกเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายโอโตริและฝ่ายคิคุตะ ทั้งนี้เนื่องจากทั้ง 2 ฝ่ายมีความคิด อุดมการณ์ และจุดประสงค์ในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ นิจาฝ่ายโอโตริ มีความนับถือในตัวโอโตริ ชิเกรุ และมีความเห็นพ้องต้องกันกับท่าน คือต้องการเห็นบ้านเมืองสงบสุข ไร้ซึ่งความอยุติธรรม และต้องการให้ความไม่เท่าเทียมหมดไปจากสังคม จุดประสงค์นี้นำไปสู่ความต้องการในการสังหารอิดะ ซาดามุ ผู้นำกลุ่มโตฮัน ที่ปกครองบ้านเมืองอย่างโหดเหี้ยม เช่น การขูดรีดภาษีกับชาวเมืองในปริมาณมาก การทรมานพวกผู้สั่น โดยหรือผู้ที่ไม่นับถือตนเอง เป็นต้น ดังนั้นนิจาฝ่ายโอโตริจึงมีส่วนช่วยเหลือให้ตัวละครเอกไปสังหารอิดะได้เป็นผลสำเร็จ ส่วนนิจาฝ่ายคิคุตะนั้น ไม่มีความคิดในการนับถือโอโตริ ชิเกรุ และไม่มีความสนใจการสังหารอิดะ เพราะไม่ว่าอิดะจะถูกสังหารหรือไม่ พวกเขาก็ไม่มีส่วนได้เสียกับผลในครั้งนี้ รวมทั้งการกระทำที่ขัดขวางการสังหารอิดะด้วยการลักพาตัวละครเอกซึ่งกำลังจะเดินทางไปสังหารอิดะนั้น จึงแสดงให้เห็นว่าพวกนิจาฝ่ายคิคุตะไม่มีความเห็นด้วยในการสังหารอิดะ แต่สนใจในการรวบรวมพรรคพวกตนเอง ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่านิจาฝ่ายโอโตริมีความเห็นแก่ส่วนรวม ในขณะที่นิจาฝ่ายคิคุตะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่า

1.1.1 ฝ่ายโอโตริ

1) โอโตริ ทาเคโอะ

ชื่อเก่าคือ โทมาลี เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านมิโนะซึ่งเป็นหมู่บ้านของกลุ่มคนที่เรียกว่าผู้สั่น โดย วันหนึ่งกลุ่มคนของตระกูลอิดะได้มาเผาทำลายหมู่บ้านและฆ่าพวกผู้สั่น โดยจนหมดสิ้น เหลือเพียงแต่โทมาลีที่รอดชีวิตมาได้จากการช่วยเหลือของโอโตริ ชิเกรุ ต่อมาจึงถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมและ

เปลี่ยนชื่อเป็น โอโตริ ทาเคโอะ จากชิเกรุ โดยมีจุดประสงค์เพื่อต้องการใช้ความสามารถของเขา
สังหารอิคะ

ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นนินจาฝ่ายโอโตริของโอโตริ ทาเคโอะ

“ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องลงมือสังหารอิคะ”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้ ความตื่นตันทันทีก็ค่อยๆแผ่ซ่านไปทั่วตัวข้า ข้านึกถึงวินาที
นั้นที่หมู่บ้าน เมื่อข้าตัดสินใจว่าข้าจะไม่ยอมตาย แต่จะอยู่เพื่อแก้แค้น ข้ายังนึกถึง
คำคั้นนัยภายใต้แสงจันทร์ยามหมันต์ที่ข้าได้รู้ว่าข้ามีความสามารถและเจตนาอัน
แน่วแน่ที่จะสังหารอิคะ ข้ารู้สึกภูมิใจยิ่งที่ท่านชิเกรุเสาะหาตัวข้าเพื่อการนี้ สายใย
ที่ถักทอเป็นชีวิตข้าทั้งหมดจะนำไปสู่จุดนี้ทั้งสิ้น

“ชีวิตข้าเป็นของท่าน” ข้าบอก ”ข้าจะทำทุกอย่างที่ท่านต้องการ”

(ลีโอัน เฮอร์น, 2547: 156)

ท่านไม่ได้พูดอะไรต่อ แต่ข้าคิดแบบเดียวกับท่าน ในโลกอีกโลก ในชีวิตที่
ไม่ใช่ชีวิตนี้ ในบ้านเมืองที่มีได้มีสงครามเป็นธรรมดา

(ลีโอัน เฮอร์น, 2547: 190)

ทาเคโอะมีจุดประสงค์ที่เหมือนกับชิเกรุ คือต้องการสังหารอิคะ เหตุผลคือต้องการทำให้
บ้านเมืองสงบสุข และไร้ซึ่งสงคราม หากอิคะยังมีชีวิตอยู่ การปกครองจะไม่มีความเป็นธรรม คนที่มี
อำนาจมาก จะใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายและฟุ่มเฟือย ในขณะที่ชาวบ้านธรรมดาจะต้องใช้ชีวิตอย่าง
ยากลำบาก

2) มุโตะ ยูกิ

เป็นบุตรสาวของมุโตะ เค็นจิ อาจารย์ของทาเคโอะ ยูกิมีบทบาทในการช่วยทาเคโอะไปช่วยชิเกรุที่ถูกอิตะจับมัดมือไขว้อยู่บนปราสาท เนื่องจากถูกอิตะกล่าวไว้ความว่า าคิดกบฏ และยังมีส่วนช่วยเหลือทาเคโอะในการลอบสังหารอิตะอีกด้วย

ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นนินจาฝ่ายโอโตริของมุโตะ ยูกิ

นางมีความผูกพันกับน้องชายของชิเกรุ จึงมีความนับถือต่อชิเกรุ และรักในตัวท่านเพราะท่านเป็นคนจิตใจดีและมีเมตตา นางคิดว่าการกระทำของลูกตนเองคือมุโตะ เค็นจิ ที่ขัดขวางการลอบสังหารอิตะ เป็นการกระทำที่ผิด นางจึงได้ให้ความช่วยเหลือทาเคโอะในการสืบข่าวของชิเกรุในขณะที่เขาถูกพวกนินจาลักพาตัว และให้ความร่วมมือในการไปช่วยเหลือชิเกรุที่ถูกมัดมือไขว้อยู่บนกำแพงปราสาท รวมทั้งยังช่วยเหลือทาเคโอะในการนำศิษย์ของชิเกรุกลับไปยังวัดที่เทรายามะอีกด้วย (ลิอัน เอิร์น, 2547: 237, 246, 250)

จากการกระทำของยูกิ จะเห็นได้ว่าขัดจากการกระทำของนินจาฝ่ายคิคุตะที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตน การช่วยเหลือทาเคโอะไม่ได้สร้างผลประโยชน์ให้แก่ตัวนางเลย แต่นางก็ยอมช่วยเหลือทาเคโอะเพราะนางต้องการเห็นอิตะถูกสังหารและจะทำให้บ้านเมืองสงบสุข ไร้ซึ่งความไม่เป็นธรรม

3) มุโตะ ชิซูกะ

ผู้เป็นหลานของมุโตะ เค็นจิ นางเป็นคนของอาราอิ ผู้นำมณฑลเซอิชู นางถูกส่งตัวไปที่ปราสาทโนกุชิเพื่อเป็นผู้รับใช้ติดตามคุณหญิงคาเอเดะแห่งชิรากาวะที่ถูกจับมาเป็นตัวประกัน ที่ปราสาทโนกุชิตั้งแต่ยังเด็ก

ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นนินจาฝ่ายโอโตริของมุโตะ ชิซูกะ

“มันหมายความว่ายังไงนะ การถูกพวกนินจาพาตัวไป ” คาเอเดะถามขณะที่
นิ้วไล่ไปตามผืนผ้าที่นางสวมใส่

“ตระกูลคิคุตะที่ทาเคโอะเป็นสมาชิกคิดว่าการลอบสังหารครั้งนี้จะไม่
ประสบผล พวกเขาไม่อยากสูญเสียทาเคโอะ ไปจึงเข้ามาขัดขวาง ลุงขำมีส่วนใน
เรื่องนี้”

“แล้วเจ้าล่ะ”

“ข้าไม่มีส่วน ข้าอยู่ข้างที่เห็นว่าเราควรพยายามสังหารอิคะ ข้าคิดว่า
ทาเคโอะมีโอกาสที่จะทำสำเร็จ และตราบไคที่อิคะยังมีชีวิตอยู่ จะไม่มีใครกล้าลุก
ขึ้นต่อต้านพวกโตฮันเค็ตซาค”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 218)

นางมีอุดมการณ์ที่เหมือนกันกับชิเกรุ คือนางคิดว่าการสังหารอิคะเป็นเรื่องที่ควรกระทำ และ
นางก็ไม่มีส่วนไปขัดขวางการสังหารอิคะจากการลักพาตัวทาเคโอะอีกด้วย ทำให้เห็นได้ว่าแม้นางจะมา
จากตระกูลมุโตะที่ทำงานให้กับนินจาฝ่ายคิคุ ตะ นางก็มีคุณธรรมอยู่ในใจคือต้องการเห็นคนเลวถูก
สังหาร และสังคมจะมีความเจริญมากขึ้น

1.1.2 ฝ่ายคิคุตะ

1) มุโตะ เค็นจิ

เค็นจิเป็นเพื่อนรักเก่าแก่ของชิเกรุตั้งแต่สมัยสงครามที่เยกาฮารา ทำให้ชิเกรุไหว้วาน
เขามาเป็นครูช่วยสอนวิชานินจาให้กับทาเคโอะ ชิเกรุไม่เคยรู้เลยว่าเค็นจิทำงานให้กับนินจาฝ่ายคิคุตะ
และในตอนท้ายสุดเค็นจิจึงทรยศเขาด้วยการลักพาตัวทาเคโอะกลับคืนสู่พวกนินจา

ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นนินจาฝ่ายคิคุตะของมุโตะ เค็นจิ

“เราทำงานให้กับใครก็ได้ที่จ่ายเราอย่างงามที่สุด เราชอบสังคมที่มี
เสถียรภาพ การทำสงครามอย่างเปิดเผยทำให้สังคมแบบนี้ดำเนินไปได้ยาก การ
ปกครองของอิคะนั้น โหดร้าย แต่มีเสถียรภาพ มันเหมาะกับพวกเรา”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 228)

จากคำพูดของเค็นจิทำให้ทราบว่า การสังหารอิคะนั้นไม่มีส่วนได้เสียกับนินจาฝ่ายของตน
ตนเองจึงไม่สนใจว่าอิคะจะถูกสังหารหรือไม่ แต่สนใจแค่ว่าหากใครจ่ายเงินค่าจ้างให้กับตนในจำนวน
มาก ตนก็พร้อมจะทำงานให้กับเขาโดยไม่ลังเลอะไร แสดงให้เห็นถึงการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน
มากกว่าส่วนรวม

2) คิคุตะ โคะทาโร

คิคุตะเป็นนินจาที่มีลำดับตระกูลอยู่ชั้นต้นๆ และยังเป็นญาติกับบิดาของทาเคโอะ เขา
เป็นผู้นำสายตระกูลใหญ่ คือตระกูลคิคุตะและมีนินจาตระกูลมุโตะทำงานให้กับเขา เขาต้องการตัวทาเค
โอะมาเป็นสมาชิกของกลุ่มเนื่องจากความสามารถที่หาได้ยากของทาเคโอะ จึงมีคำสั่งให้เค็นจินำตัวเขา
กลับมายังกลุ่มนินจา

ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นนินจาฝ่ายคิคุตะของคิคุตะ โคะทาโร

เขาต้องการตัวทาเคโอะกลับมายังกลุ่มนินจา เพราะความสามารถที่ทาเคโอะมีเป็นสิ่งที่ต้องการ
และหาได้ยาก การได้ทาเคโอะมาเสริมกำลังให้กับกลุ่มนินจา จะทำให้นินจามีอิทธิพลกว้างมากขึ้นไปอีก
คิคุตะจะไม่ยอมปล่อยให้โอกาสในการครอบครองทาเคโอะหลุดมือไป แม้ว่าทาเคโอะจะเสนอข้อ
แลกเปลี่ยนที่ไม่ได้เป็นผลดีกับพวกนินจาเลย นั่นคือการไปช่วยซึเกอร์ รวมทั้งการสังหารอิคะก็ไม่ทำให้
พวกนินจามีส่วนได้ส่วนเสียแต่อย่างใด มีแต่จะเสียเวลาและมีความเสี่ยงที่ทาเคโอะจะถูกจับตัวไปอีก
ด้วย (ลิอัน เฮอร์น, 2547: 242)

จากการกระทำของคิคุตะ โคทาโร ทำให้ทราบว่าเขาไม่สนใจเกี่ยวกับการสังหารอิคะเลยแม้แต่น้อย เขาสนใจเพียงแต่การนำตัวทาเคโอะกลับมายังกลุ่มนินจาเท่านั้น เพราะทาเคโอะจะทำให้กลุ่มนินจาของตนมีกำลังเพิ่มมากขึ้นและจะทำให้ขยายอิทธิพลของตนไปได้กว้างไกลมากขึ้นอีกด้วย

ผู้วิจัยได้ยกตัวละครมาทั้งหมด 5 ตัวและวิเคราะห์ว่าตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะนิสัยใจคออย่างไร ซึ่งผลจากการวิจัยทำให้เห็นว่านินจานั้นเหมือนกับบุคคลธรรมดาทั่วไปซึ่งมีทั้งคนดีและคนเลว มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเหมือนกับคนทั่วไป และยังมีความเห็นแก่ตัวหรือมีจิตใจที่เมตตาเห็นแก่สาธารณชนอีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่านินจาฝ่ายโอโตรินั้นมีการเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนรวม และจุดประสงค์เดียวที่มีคือการสังหารอิคะเพื่อทำให้ความเห็นแก่ตัวนั้นหมดไปจากสังคม ส่วนนินจาฝ่ายคิคุตะนั้นมีการเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว คือไม่สนใจว่าสังคมจะมีสงครามในการปราบคนเลวอย่างไร พวกเขาสนใจเพียงแต่ว่ามีผู้ว่าจ้างและจ่ายค่าตอบแทนให้ ในจำนวนที่พวกเขาพอใจก็เพียงพอแล้ว

1.2. ความเป็นนินจาที่สะท้อนจากตัวละครนินจา

ดังที่กล่าวแล้วว่า ผู้เขียนได้สอดแทรกความเป็นนินจาเอาไว้โดยการเล่าเรื่องผ่านตัวละครหลัก ผู้วิจัยจึงได้กำหนดหัวข้อการวิเคราะห์ ลักษณะความเป็นนินจา ที่ปรากฏในเรื่องเป็นหัวข้อย่อย ได้แก่ คุณสมบัติหรือความสามารถ แบบแผนปฏิบัติของพวกนินจา และการฝึกฝนต่างๆของพวกนินจา มีผลการวิจัยดังนี้

1.2.1 คุณสมบัติ

ผู้วิจัยได้แยกคุณสมบัติหรือความสามารถของนินจาที่ปรากฏในเรื่องออกเป็น 2 หัวข้อย่อยได้แก่ นินจุสึ และทักษะอื่นๆที่ไม่ใช่ นินจุสึ

1.2.1.1 นินจุสึ (Ninjutsu)

นินจา มีวิธีการต่อสู้ที่เรียกว่า นินจุ ลี (Ninjutsu) เป็นวิชาการต่อสู้แบบโบราณของ ญี่ปุ่น ซึ่งกล่าวกันว่ารับเข้ามาจากพระที่เมืองจีน และนำมาปรับเปลี่ยนตามประเพณีและวัฒนธรรมของ ญี่ปุ่น ในอดีตมีสำนักนินจุ ลีอยู่ประมาณ 20 สำนัก แต่หลังจากการกวาดล้างจากสงครามของ โอดะ โนบุนางา ทำให้วิชาจำนวนมากรวมถึงสำนักนินจุ ลีหายสาบสูญไป และในบางช่วงของประวัติศาสตร์ ญี่ปุ่นวิชานินจุ ลีถูกสั่งห้ามไม่ให้ฝึก ทำให้คนที่รู้จักวิชานี้หลงเหลืออยู่น้อยมาก นินจุ ลีมีทักษะทั้งหมด 18 ด้าน โดยเป็นทักษะการต่อสู้ทั่วไป ที่สามารถฝึกและปฏิบัติได้จริง (วิกิพีเดีย , 2557: <http://th.wikipedia.org/wiki/นินจุลี>)

ทักษะการต่อสู้นินจุ ลีที่ปรากฏในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ ได้แก่

1) การปลอมตัว (Hensoujutsu)

ทาเคโอะใช้ความสามารถนี้ในการปลอมตัวเป็น นักเขียนที่มีนิสัยเป็นคนซื่อซึ่งขัดกับลักษณะตัวจริงของเขา เมื่อต้องเดินทางไปอินุยามะกับชิเกรุเพื่อการแต่งงานระหว่างชิเกรุและคาเอเดะ เขาต้องปลอมตัวเพราะไม่ต้องการทำให้ตัวเองเป็นจุดสังเกต และยังทำให้ศัตรูประมาทและตายใจอีกด้วย ซึ่งนี่เป็นแผนการอย่างหนึ่งของพวกนินจา เพราะศัตรูจะไม่รู้เลยว่าภายใต้บุคลิกที่ดูเป็นคนธรรมดา แท้จริงแล้วคือนักลอบสังหาร

ข้าจะเลือบตาลงต่ำและเบือนหน้าหนีตลอดด้วยกลัวว่าพวกโตฮันคนใดคนหนึ่งที่เขาหมู่บ้านข้าและสังหารคนในครอบครัวข้าจะจำข้าได้ เพื่อให้นโยบายอันยิ่งข้าเลยหันไปเล่นบทศิลปิน ด้วยการนำเอาพู่กันและแท่นหมึกออกมาใช้บ่อยๆ และเสร้างทำเป็นคนอ่อนโยน อ่อนไหวและขี้อาย ซึ่งไม่ใช่ตัวจริงของข้าเลย ข้าแทบจะไม่คุยกับผู้ใดและพยายามทำตัวให้ไม่สะดุดตาใคร คนเดียวที่ข้าทักทายคือครูของข้า เค้นใจเองก็ทำตัวเป็นคนขี้อายและไม่แสดงตัวพอๆกับข้า เราจะคุยกันเรื่องศิลปะ การคัดลายมือหรือการวาดภาพในแบบที่เราวาดกันที่แผ่นดินใหญ่ด้วยน้ำเสียงเบาๆเป็นครั้งคราว พวกโตฮันเหี้ย ยดหยามเราและมองไม่เห็นเราอยู่ในสายตา

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 160-161)

2) การล่องหน (Shinobi-iri)

ทาเคโอะฝึกการล่องหนจากเค็นจิและใช้ความสามารถนี้ในการไปช่วยเหลือผู้สันโดษจากการถูกทรมานอยู่ที่ปราสาทของอิดะ ดังข้อความที่ว่า

ห้องอบฮาวดั่งที่ข้ากลัว ข้านอนไม่หลับ หูได้ยินเสียงระฆังของวัดตีบอก
เวลาเที่ยงคืน และแล้วสรรพสำเนียงต่างๆก็เงียบหายไป

...

เข้าสู่คอกาสาเข้าเต็มปอดแล้วเลื่อนตัวลงไปในน้ำและดำน้ำมุ่งหน้าไป
โผล่ใต้เงาของสะพาน หินก้อนมหึมาที่ใช้เป็นผนังของคูรอบปราสาทนั้นกลายมา
เป็นชัยภูมิธรรมชาติอันเหมาะแก่การปีนไปโดยปริยาย แต่สิ่งที่ข้าจะต้องระวัง
ในตอนนี้คือต้องไม่ให้ใครเห็นข้าบนกำแพงสีขาวนี้ ปกติแล้วข้าจะหายตัวได้แค่
ครึ่งละสองสามนาที่เท่านั้น เวลาที่เชื่องช้าในตอนแรกนั้นกระชั้นเข้ามาแล้ว ข้า
รีบไต่กำแพงขึ้นไปอย่างรวดเร็วราวกับลิง เมื่อมาถึงประตูชั้นแรก ข้าก็ได้ยินเสียง
ของพวกยามที่เดินกลับมาจากการลาดตระเวนรอบๆปราสาท ข้ารีบหอบราบลง
กับท่อระบายน้ำและทำตัวเป็นมนุษย์ล่องหน และอาศัยเสียงฝีเท้าของพวกนี้กลบ
เสียงตะขอที่ข้าเหวี่ยงขึ้นไปเกี่ยวกันสาด

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 169-171)

สิ่งเหล่านี้ทำให้ทราบว่า นิโนจามักจะใช้ความสามารถในการล่องหนหรือหายตัวในตอน
กลางคืน เพราะความมืดจะทำให้สะดวกในการเคลื่อนไหวและเคลื่อนที่ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมนิโนจาจึง
ต้องปรากฏตัวพร้อมกับเงามืด และประกอบกับเหตุที่ว่านิโนจาสามารถหายตัวได้เพียงครึ่งละสองถึงสาม
นาที่เท่านั้น ทำให้พวกเขาจึงต้องปฏิบัติภารกิจให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้

3) การเคลื่อนที่ในน้ำ (Sui-ren)

ทาเคโอะ ยูกิ และเค็นจิต้องเคลื่อนที่ในน้ำไปยังปราสาทของอิคะ เพื่อไปชิงตัวชิเงรุที่ถูกจับมัดมือแขวนไว้บนปราสาท ดังข้อความที่กล่าวว่า

มีคลองเล็กๆขนานไปกับตรอก ยูกิพาเราลงไปใต้อาคารซึ่งลอดเข้าไปในท่อระบายน้ำใต้ถนน เรากลานลอดท่อปลูกปลาที่หลังไหลและมาโผล่ตรงส่วนที่เปิดออกสู่อ่างน้ำ น้ำช่วยกลบเสียงฝีเท้าเรา ปราสาทคูมะมีอยู่ตรงหน้า เมฆลอยต่ำจนข้าแทบมองไม่เห็นหอคอยสูงสุด สิ่งที่ยืนอยู่ระหว่างเรากับป้อมปราการอันดับแรกคือแม่น้ำ แล้วจึงเป็นคูรอบปราสาท

...

เราค่อยๆหย่อนตัวลงในแม่น้ำที่ละคนและดำน้ำไปยังฝั่งอีกด้าน ข้าได้ยินเสียงกองลาดตระเวนชุดแรกในสวนถัดจากคูน้ำ เราหมอบลงตรงพงกกจนกระทั่งกองลาดตระเวนผ่านไป จากนั้นเราก็มองไปยังที่ลุ่มชื้นแฉะๆ และว่ายน้ำไปยังปราสาท

(ลีโอ เออร์สัน, 2547: 246)

ผู้เป็นนินจาจะต้องมีความสามารถในการเคลื่อนที่ในน้ำ เพราะภารกิจที่พวกเขาได้รับมอบหมาย ไม่ว่าจะเป็นบนบก ในน้ำ หรือในอากาศ พวกเขา也必须ปฏิบัติตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

4) กลยุทธ์และการวางแผน (Bouryaku)

เมื่อทาเคโอะต้องเดินทางไปยังปราสาทของอิคะเพื่อเป็นเพื่อนร่วมเดินทางชิเงรุในการแต่งงานของเขา ทาเคโอะก็ได้รับคำสั่งจากชิเงรุให้ลอบสังหารอิคะในคืนวันที่จะถึงนี้ ทาเคโอะเมื่อได้เดินทางมาถึงปราสาทครั้งแรกจึงสังเกตและวิเคราะห์ตำแหน่งที่ตั้งและบริเวณรอบปราสาท ดังข้อความต่อไปนี้

ขณะที่เรามาตรงไปยังปราสาท ข้าก็ลองพิจารณาคูป้อมคูประตูหอ
ของปราสาท ประเมินความสูงของประตูและกำแพง คาก็พยายามมองหาจุดยึดที่
จะได้ขึ้นไป... ข้าจะหายตัวตรงนี้ ตรงนี้ข้าคงต้องใช้ ตะขอ

...

มือข้าก็วาดรูปต้นไม้ สวน และทิวทัศน์ไป แต่ตาและสมองของข้าพยายาม
จดจำผังของปราสาทตั้งแต่ระยะห่างระหว่างประตูใหญ่กับประตูชั้นที่สอง (พวก
เขาเรียกประตูนี้ว่าประตูเพชร) ระยะห่างจากประตูเพชรถึงกำแพงชั้นใน และจาก
กำแพงชั้นในถึงที่พัก ส่วนทางด้านทิศตะวันออกนั้นมีแม่น้ำไหลขนานไปกับ
กำแพง ขณะที่กำแพงอีกสามด้านมีคูน้ำล้อมอยู่ ขณะที่ข้าวาดภาพ ข้าก็เงยหูฟังไป
ด้วยและนับจำนวนยามทั้งที่ข้าเห็นตัวและไม่เห็นตัว

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 194-196)

เมื่อนินจาจะปฏิบัติภารกิจใดๆก็ตาม เขาจะต้องวางแผนและใช้การสังเกตสถานที่ที่จะปฏิบัติ
ภารกิจ อันแสดงถึงความรอบคอบของนินจา ที่จะไม่ปฏิบัติภารกิจล้มเหลวอย่างเด็ดขาด

5) การต่อสู้มือเปล่า (Taijutsu)

เมื่อนินจาจะมีอาวุธคู่กายหลายชิ้น ที่มีดสั้น ดาบกระจาย ตะขอ ดาบ หรือยาพิษ แต่เมื่อไรซึ่ง
อาวุธเหล่านี้พวกเขาก็ยังคงสามารถเป็นนักรบที่พร้อมจะลอบสังหารได้เสมอ ด้วยการใช้ทักษะการต่อสู้
มือเปล่า แล้วใช้วิธีการสังหารด้วยการใช้นิ้วเพียงไม่กี่นิ้วโดยไม่ต้องออกแรงมาก ดังข้อความที่กล่าวว่า

แต่คราวนี้ข้าสัมผัสหรือได้ยินเสียงเขาหายใจ ข้าเลยกระโจนเข้าไปหา มือจับ
คอเขาไว้และกดเขาลงนอนบนพื้นได้ก่อนที่ข้าจะทันได้คิดว่าเขาอยู่ที่ไหน

มือข้างหนึ่งออกไปโดยอัตโนมัติและลงตรงเส้นเลือดแดงที่คอ ซึ่งถ้าตกลง
ไปตรงนั้นเขาก็จะตายทันที

ข้าแต่อยู่ตรงนั้นครู่หนึ่งก่อนจะปล่อยมือ เราต่างมองหน้ากัน

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 85)

1.2.1.2 ทักษะอื่นๆที่ไม่ใช่จินจึ

1) การข่องเบา

ทักษะการข่องเบาเป็นลักษณะการเคลี่ ่อนที่อย่างเบาเพื่อจะไม่ทำให้เกิดเสียง ศัตรูจะได้ไม่
รู้สึกตัว นิินจามักใช้ทักษะนี้ในการปฏิบัติภารกิจหลายรูปแบบเพื่อใช้ในการสังหาร ดังเช่นทาเคโอะที่ใช้
ทักษะการข่องเบาเพื่อเดินบนพื้นที่มีเสียงนกในดิงเกล นันคือพื้นที่อยู่ในตัวปราสาทของอิคะ เป็นพื้นที่
ที่ถูกสั่งทำขึ้นและจะส่งเสียงคล้ายนกในดิงเกลเมื่อเดินเหยียบย่ำลงไป ดังข้อความที่แสดงว่า

ข้าพยายามจะเดินบนพื้นโดยไม่ให้เกิดเสียง ก็แค่ใช้เวลาสักกระยะแล้วข้าก็จะ
เดินบนพื้นนี้โดยไม่มีเสียงได้ ข้าตั้งหน้าตั้งตาฝึกเดินบนพื้นนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย
ซึ่งข้ามารู้ในภายหลังว่านี่คือลักษณะอีกอย่างหนึ่งของพวกนินจา

ข้าหมอบอยู่ตรงที่เดิมครู่หนึ่ง สลัดความรู้สึกทุกอย่างออกจากตัว ยกเว้น
สมาธิในการรับรู้เสียงของราตรีกาลตามวิถีแห่งนินจา แล้วข้าก็วิ่งข้ามพื้นที่มีเสียง
นกในดิงเกลนั้นกลับไป พื้นยังเงียบเช่นเดิม

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 106)

2) การปีนป่าย

ทาเคโอะใช้ความสามารถนี้ในการปีนกำแพงปราสาทเพื่อจะไปช่วยกลุ่มคนผู้สัน โดยที่ถูก
ทรมานและจับขังใส่กระชังไว้ให้ขดตัวอยู่ในนั้น คนของอิคะจับตัวคนกลุ่มนี้มาเพราะผู้สัน โดยเชื่อ

ในพระเจ้าและเชื่อว่าพระเจ้าของเขาจะนำตัวอิคะไปลงโทษในนรกจากการกระทำที่ไม่ดีของเขา ดังข้อความที่ว่า

ปราสาทนี้ใหญ่กว่าปราสาทที่ทิวาโนะหรือที่ฮาจิ แต่โครงสร้างเหมือนกัน
ข้าสามารถเห็นเงาร่างๆของกระซุกท่ามกลางกำแพงสีขาวของตึกที่แข็งแรงที่สุด
หลังประตูชั้นที่สองด้านใต้ ข้าต้องว่ายน้ำข้ามคูรอบปราสาท ใต้กำแพงข้ามประตู
และกำแพงด้านใต้ซี่ นนอก ปีนประตูชั้นที่สองและตึกที่แข็งแรงที่สุดในตัว
ปราสาท แล้วจึงปีนลงไปยังกระซุกที่แขวนอยู่ได้

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 170)

3) การแยกร่าง

การสร้างร่างแยกหรือการสร้างเนรมิตอีกตนขึ้นมาก็ถือเป็นลักษณะพิเศษของนินจา ทาเคโอะ
มักใช้ความสามารถนี้เพื่อตนเองจะออกไปปฏิบัติภารกิจข้างนอก แล้วทิ้งร่างแยกของตนไว้ที่ห้องเพื่อ
ตบตาผู้อื่น

“ยามขยับตัวขณะที่ข้าก้าวข้ามตัวเขา จากนั้นข้าก็เข้าห้องเพื่อถ่ายทุกข์
แล้วข้าก็ส่งกายเนรมิตของข้ากลับไปห้องตามเดิมและรออยู่ในเงามืดจนตัวที่ข้า
ส่งกลับไปนั้นหลับ”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 169)

4) การสะกดจิต

โคทาโรใช้ทักษะนี้กับทาเคโอะ เพื่อให้เขาหลับไป เหตุเพราะต้องการทำให้เขาสงบสติจาก
การถูกลักพาตัวมาจากชิเกรุในคืนที่เขากำลังจะปฏิบัติภารกิจไปสังหารอิคะ และชิเกรุจะต้องเผชิญหน้า
กับอิคะเพียงลำพัง เขาจึงโกรธแค้นมาก โคทาโรจึงใช้การสะกดจิตทำให้เขาสงบสติอารมณ์ลงด้วยการ
หลับ ดังเช่นข้อความที่ว่า

“มองหน้าข้า” เขาสั่ง

ทั้งๆที่ข้าไม่ต้องการที่จะทำตามคำสั่งเขา ข้ากลับสบตาเขา ข้ารู้สึก เหมือนกับว่าตัวเองกำลังจมดิ่งลงไปในห้องอารมณ์ที่หลากหลาย มีเพียงดวงตา ของเขาเท่านั้นที่เหนี่ยวรั้งข้าไว้ไม่ให้จมลงไป โทสะขอ งข้าค่อยๆลดลง ข้ารู้สึก เหนื่อยล้าจนบอกไม่ถูก ไม่สามารถฝืนความรู้สึกอยากหลับที่กำลังคืบคลานเข้ามา เหมือนปุยมะฆบณภูเขา ตาของกิตตะจ้องมองข้าจนข้าหลับตาลงและรู้สึกเหมือน หมอกควันกลืนตัวข้าไป

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 235)

คุณสมบัติที่ปรากฏในวิชานินจาในจุลีนั้น เป็นวิชาการต่อสู้ที่ปัจจุบันยังคงหลงเหลือสำนักฝึก อยู่บ้างในญี่ปุ่น นั่นเป็นเพราะว่านินจาเป็นวิชาที่ฝึกฝนตนเองและสามารถฝึกได้จริง เช่นการปลอมตัว หรือการต่อสู้มือเปล่า เป็นต้น ซึ่งต่างจากทักษะอื่นๆที่ปรากฏในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการแยกร่างหรือ การสะกดจิต สิ่งนี้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้ ผู้วิจัยมองว่า ทักษะที่ปรากฏ เพิ่มเติมเหล่านี้ เป็นส่วนที่ผู้เขียนต้องการเสริมให้เนื้อเรื่องมีความบันเทิงเพิ่มมากขึ้น และช่วยเพิ่ม อรรถรสในการอ่านอีกด้วย

1.2.2 การฝึกฝน

ผู้วิจัยได้ทราบถึงการฝึกฝนในการเป็นนินจาซึ่งแยกได้เป็น 3 หัวข้อย่อย ดังนี้ ความรู้ ตัวอักษร การใช้อาวุธ และการขี่ม้า

1) ความรู้ตัวอักษร

แม้ว่านินจาจะเน้นการออกปฏิบัติการกิจ แต่เรื่องความรู้หรือทักษะการเขียนและการอ่าน นั้น พวกเขาให้ความสำคัญเช่นเดียวกัน ดังข้อความที่ว่า

“อิชิโรพยายามสอน นินจาให้อ่านและเขียน ความที่ข้าขาดทักษะทางด้านนี้ รวมทั้งความจำ ข้าเลยทำให้เขาแทบคลั่ง ข้าเรียนແ່ลง บ่ายวันหนึ่งอิชิโรจึงขึ้นไป

ฟองเรื่องข้าที่ห้องข้างบน เขารู้สึกหมกความอดทนถึงขั้นทุบตีข้าในเช้าวันนั้น ข้า
นั่งหน้าอปรอบรอยฟกช้ำของตัวเองอยู่ตรงมุมห้อง นีว ก็ลากตัวอักษรที่ข้าได้
เรียนในวันนั้นบนเสื่อด้วยความพยายามที่จะจำมันให้ได้”

(ลิอัน เอิรัน, 2547: 59)

มือข้ายังทำสิ่งอื่นๆที่ข้าไม่เคยรู้ว่ามันทำได้ เมื่อข้าฝึกการเขียนกับอิชิโร มือ
ขวาของข้าก็จะร่วงเส้นสองสามเส้น และแล้วข้าก็จะไต่คนภูเขาชนิดหนึ่งที่พร้อม
จะโผบินขึ้นจากกระดาดตรงหน้า หรือโบหน้าของใครสักคนที่ข้าไม่รู้ว่าข้ายังจำ
ได้ อิชิโรจะเกาะหัวข้าเบาๆที่ทำเช่นนี้ แต่เขาก็ชอบรูปที่ข้าวาดและนำมาไปอวด
ท่านชิเกรุด้วย

(ลิอัน เอิรัน, 2547: 85)

นินจาจะต้องมีความรู้พื้นฐานในการรู้ตัวอักษร ไม่ว่าจะเป็นการเขียนหรือการอ่าน เพราะสิ่งนี้มี
ความจำเป็นในการวางแผนหรือปฏิบัติการกิจ เช่น การเขียนหรือการอ่านแผนที่ การเขียนหรือการอ่าน
รายชื่อบุคคล เป็นต้น

2) การใช้อาวุธ

การใช้อาวุธต่อสู้ก็มีความสำคัญเพราะต้องใช้ในการสู้รบจริงๆ แม้นินจาจะเป็นนักต่อสู้
เบื้องหลัง แต่หากจะต้องซัดอาวุธเพื่อต่อสู้กับศัตรูเบื้องหน้าก็สามารถทำได้ ดังนั้นจึงต้องมีการฝึกการใช้
อาวุธเหมือนกับทาเคโอะที่ฝึกการใช้ดาบ ไม้พลอง และการยิงธนู ดังข้อความที่ว่า

บัดนี้ข้าเริ่มเข้าไปร่วมฝึกการใช้ไม้พลองและศิลปะในการทำสงครามกับพวก
ผู้ชายในตระกูลที่ห้องโถงใหญ่ตรงข้ามตัวปราสาท ส่วนทางกำแพงด้านใต้เป็น
สนามฝึกขี่ม้าและยิงธนูขนาดใหญ่ ฝีมือในการยิงธนูของข้ายังไม่พัฒนาขึ้นเลย
แต่ในด้านการใช้ไม้พลองและดาบนั้นข้าพรวดตัวไปได้ ทุกเช้าหลังจากฝึกการ
เขียนกับอิชิโรเป็นเวลาสองชั่วโมง ข้าก็จะขี่ม้าออกไปตามถนนอันคดเคี้ยวใน

เมืองปราสาทแห่งนี้ กับคนสองสามคน และใช้เวลาฝึกอย่างเอาเป็นเอาตาย
ประมาณสี่ถึงห้าชั่วโมง

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 138)

3) การจีมี

ทาเคโอะได้รับม้มาจากชิเกรุเพื่อใช้ฝึกในการจีมี และเขาได้เรียนรู้ว่าการฝึกจีมีเป็นการฝึก
การทรงตัวอย่างหนึ่งซึ่งสามารถใช้ควบคู่กับทักษะอย่างอื่นของนินจาได้ เช่น การย่อเงา เป็นต้น

“การจีมีนั้น ไม่ยาก ข้าเฝ้าจับตาคูท่านชิเกรุและคนอื่นๆ แล้วก็รู้ว่าการจีมี
เป็นเรื่องของการทรงตัวเสียเป็นส่วนใหญ่ ข้ายังได้เรียนรู้อีกว่าม้มนั้นมันทั้งกลัว
ทั้งตื่นเต้นยิ่งกว่าข้าเสียอีก กับม้แล้วข้าต้องแสดงตัวเป็นนายมัน ข้าต้องไม่ให้มัน
รู้ว่าข้ารู้สิทุกอย่าง ข้าต้องสร้างทำเป็นว่าข้าควบคุมมันได้และรู้ดีว่าอะไรกำลัง
เกิดขึ้น แล้วม้ก็จะไม่เกร็งและมีความสุข ม้ที่ข้าได้มาเป็นม้สีเทาอ่อน มีแผงคอ
และขนหางสีเข้ม มันชื่อระคุและเราเข้ากันได้ดีมาก”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 66)

นินจานั้นจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกฝนเหมือนกับคนทั่วไป เพราะการฝึกฝนจะนำมาซึ่งความ
ชำนาญและเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด งานของนินจานั้นจะผิดพลาดไม่ได้เพราะนั่นหมายถึงชีวิต หาก
นินจาทำงานผิดพลาด พวกเขาจะต้องรับผิดชอบด้วยชีวิตเฉกเช่นเดียวกับชนชั้นซามูไร

1.2.3 แบบแผนปฏิบัติ

ในกลุ่มของนินจาเองมีแบบแผนปฏิบัติที่ยึดหลักกันในหมู่ของนินจา และผู้วิจัยได้แยกออกเป็น
4 หัวข้อได้แก่ การเตรียมตัวก่อนออกปฏิบัติหน้าที่ การปฏิบัติงาน การรับผิดชอบต่อหน้าที่ การห้ามละ
ทิ้งกลุ่มนินจา และการอ้างสิทธิเหนือตัวนินจา

1) การเตรียมตัวก่อนออกปฏิบัติหน้าที่

นินจามีการเตรียมตัวก่อนออกปฏิบัติหน้าที่ดังเช่นข้อความต่อไปนี้

“เราไปเอาท่านลงมากันเถอะ” ข้าบอกแล้วก็ลุกขึ้นเรียกยูกิเบาๆ นางกลับเข้ามาในห้องและเราสามคนก็สวมชุดสีมืดของพวกนินจา ปิดมือปิดหน้ามิดชิดจนไม่มีผิวหนังใดโผล่ออกมา เราหยิบปลอกเหล็ก เชือกและตะขอ มิดสั้น ดาบ และเม็ดยาพิษที่จะปลิดชีวิตเราโดยฉับพลัน

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 245)

จะเห็นได้ว่าการเตรียมชุดและอาวุธให้พร้อมสำหรับปฏิบัติการนั้นคือการสวมชุดสีมืด ปิดปิดร่างกายให้มิดชิดจนไม่มีผิวหนังของร่างกายโผล่ออกมาให้เห็น เตรียมอาวุธและเครื่องมือให้พร้อมสำหรับปฏิบัติการ ในที่นี้ได้แก่ เชือกและตะขอสำหรับการปีนปีนป่าน ดาบ มิดสั้น และยาพิษเพื่อใช้ในการสังหาร

2) การปฏิบัติงาน

การปฏิบัติงานของนินจาแบ่งออกเป็นสองฝ่ายคือเป็นการปฏิบัติงานเพื่อรับใช้ตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงความจงรักภักดีและกตัญญู ดังเช่นข้อความนี้

“เรากำลังอยู่ในช่วงสุดท้ายของกฎหมาย ข้ากำลังพูดถึงยุคต้นๆ ทุกวันนี้คำพูดนี้เป็นความจริง เราอยู่กับธุรกิจ เราอาจรับใช้ตระกูลและติดตราของตระกูลเป็นพักๆ หรือทำงานให้กับคนที่ผูกมิตรกับเราอย่างเช่นท่านโอโตริ ชิเกรุ แต่ไม่ว่าเราจะเป็นอะไรก็ตาม เราก็ยังคงเก็บรักษาพรสวรรค์จากอดีตของเราซึ่งครั้งหนึ่งมนุษย์ทุกคนเคยมีพรสวรรค์นี้ แต่บัดนี้อาจลึ่มเลื่อนไปแล้ว”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 75)

หรือการปฏิบัติงานที่ไม่ได้รับใช้ตระกูล แต่เป็นการปฏิบัติงานเพื่อกลุ่มของตนเอง เนื่องจาก
เรื่องของตระกูลต่างๆไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มตนเอง สนุกแต่คำรับจ้างเท่านั้น ดังเช่นข้อความนี้

“เราทำงานให้กับใครก็ได้ที่จ่ายเราอย่างงามที่สุด เราชอบสังคมที่มี
เสถียรภาพ การทำสงครามอย่างเปิดเผยทำให้สังคมแบบนี้ดำเนินไปได้ยาก การ
ปกครองของอิตะนั้น โหดร้าย แต่มีเสถียรภาพ มันเหมาะกับพวกเรา”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 228)

3) การรับผิดชอบต่อหน้าที่

ซามูไรไม่มีวิธีการทำฮาราคีรีเมื่อตนเองปฏิบัติภารกิจผิดพลาดหรือต้องการฆ่าตัวตายจากความสำเร็จ
หวังของชีวิต นินจาเองก็มีหลักคล้ายๆกันนั่นคือเมื่อปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดก็จะฆ่าตัวตาย แต่มีวิ
ธีที่ต่าง
ออกไปนั่นคือ กินยาพิษเพื่อฆ่าตัวตาย ดังเช่นข้อความที่ว่า

“เจ้ามาตกรตายก่อนที่มันจะฟื้นคืนสติขึ้นมา ปรากฏว่ามันอมยาพิษเม็ดกลมๆ
ไว้ในปาก และตอนที่มันล้มลงมันได้ขบเม็ดยาไป”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 65)

4) การห้ามละทิ้งกลุ่มนินจา

กฎของนินจามีอยู่ว่าห้าม ละทิ้งกลุ่ม นินจาเมื่อเกิดมาแล้วก็จะกลายเป็นคนของนินจา ไม่
สามารถทอดทิ้งกลุ่มนินจาได้ ถ้าหากทอดทิ้งกลุ่มไปก็จะมีคามผิดติดตัวและจะต้องถูกลงโทษด้วยการ
แลกกับชีวิต ดังข้อความต่อไปนี้

“เขาละเมิดกฎเบื้องต้นของกลุ่ม เราไม่ชอบให้ใครมาสัดเราทั้งแบบนั้น
โดยเฉพาะเมื่อคนคนนั้นเป็นคนที่มีพรสวรรค์พิเศษ พรสวรรค์แบบนี้เป็นสิ่งที่หา
ยากมากในทุกวันนี้”

แล้วข้าก็นึกถึงบิดาที่ข้าไม่เคยเห็น และรู้สึกหดหู่ที่ท่านไม่สามารถหนีจากภูมิ
หลังของท่านได้ ท่านอยากเลิกฆ่า แต่มันไม่ยอมให้ท่านเลิก มันสามารถเอื้อมมือ
ยาวๆมาควานหาท่าน ไกลถึงมิโนะ

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 76-77)

คิคุตะกล่าวว่าพ่อของท่านโอะที่เป็นนินจาได้ละทิ้งกลุ่มนินจาแล้วหนีหายไป เขาต้องการเลิก
เป็นนินจาแต่ก็ไม่สามารถเลิกได้ ดังนั้นคนที่เกิดมาเป็นนินจาแล้วจะเลิกเป็นนินจาไม่ได้ และห้ามละทิ้ง
กลุ่มอย่างเด็ดขาด

5) การอ้างสิทธิเหนือตัวนินจา

นินจามีแบบแผนที่กล่าวว่า หากบุคคลใดเกิดมาเป็นนินจา พวกเขาจะเป็นคนของนินจา ไม่
สามารถทอดทิ้งกลุ่มของนินจาได้ ดังนั้นจึงมีการอ้างสิทธิเหนือตัวผู้ที่เป็นนินจา ดังเช่นข้อความต่อไปนี้

“อิเกรุ สิ่งเดียวคือข้ารู้คือแผนของท่าน ข้ารู้ว่าทาเคโอะตกลงที่จะ เป็นผู้
ลงมือทำตามแผนของท่าน แต่หลังจากเหตุการณ์นี้ ข้าไม่เชื่อว่าพวกนินจาจะยอม
ปล่อยให้ทาเคโอะอยู่กับท่านต่อ ข้าแน่ใจว่าพวกเขาจะต้องอ้างสิทธิที่จะรับทาเค
โอะไป”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 189)

นินจามีแบบแผนปฏิบัติที่จะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด แสดงให้เห็นถึงหลัก กการในการ
ดำรงชีวิตและระบบที่มีกฎเกณฑ์เป็นอย่างมาก เพราะหากขัดขึ้นแบบแผนเหล่านี้ นั่นหมายถึงชีวิต เมื่อ
เกิดมาเป็นนินจาแล้ว สักวันหนึ่งจะมีผู้มารับตัวไป จากนั้นจะ ต้องปฏิบัติตามแบบแผนหรือธรรมเนียม
ของกลุ่ม และจะเลิกเป็นนินจาหรือละทิ้งกลุ่มไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด

2. กระบวนการสร้างความเป็นนินจา

ผู้เขียนนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ ได้ถ่ายทอดกระบวนการสร้างความเป็นนินจาผ่านโครงเรื่องซึ่งผู้วิจัยได้แยกออกเป็น 4 ประเด็น คือ การดำเนินชีวิต การสืบสายเลือด พรสวรรค์ และสัญลักษณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่มีส่วนเสริมสร้างการเป็นนินจาของแต่ละบุคคลขึ้นมา ดังนี้

2.1 การดำเนินชีวิต

นินจามีลักษณะการใช้ชีวิตเหมือนบุคคลอื่นทั่วไปแต่ แต่จะมีบางช่วงเวลาที่พวกเขาจะแตกต่างออกไปเพราะความเป็นนินจาในตัวพวกเขาเอง เหมือนกับทาเคโอะในเรื่องที่เมื่อกลางวันก็จะเรียนหนังสือ แต่พอตกกลางคืน เขาก็จะใช้ความสามารถของนินจาที่มีออกไปเที่ยวดูชีวิตภายนอกบ้าน ดังข้อความที่ว่า

“ในตอนกลางวันข้าจะเรียนหนังสือและวาดภาพ แต่พอตกกลางคืนข้าก็จะตระเวนออกไปเที่ยวดูชีวิตผู้คนในเมือง ครั้งหนึ่งข้าลงไปว่ายน้ำในคู ปีนกำแพงปราสาทและประตู และเฝ้าดูพวกยามชนิดที่ใกล้จมน้ำได้กลิ่นตัวของพวกเขา ข้าได้ยินผู้คนพูดคุยขณะตื่นขึ้นมากลางดึก ได้ยินเสียงประท้วง เสียงแข่งคำและเสียงสวดมนต์ของพวกเขา”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 149)

2.2 การสืบสายเลือด

การที่บุคคลหนึ่งจะเป็นนินจาได้นั้นจะต้องผ่านกระบวนการสร้างที่สืบมาทางสายเลือดหรือบรรพบุรุษ กล่าวคือพ่อหรือแม่จะต้องเป็นนินจา ตัวเองถึงจะได้เป็นนินจา ดังเช่นข้อความต่อไปนี้

“ที่เทารายมะ ชายหนุ่มที่นั่น พระน่ะบอกว่า ‘เหมือนสุนัข ’” ความขมขื่นเจืออยู่ในน้ำเสียงข้า “ ‘มีประโยชน์ต่อผู้เป็นนาย ’ เขาว่าอย่างนั้น แล้วนี่คือเหตุผลที่ท่านแอบลักพาตัวข้ามารึ เพราะข้าจะมีประโยชน์ต่อท่านใช่ไหม”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นของประโยชน์” เขาบอก “มันเป็นประเด็นที่ว่าเจ้าเกิดมาเป็นนินจา และนี่คือที่ของเจ้า เจ้าจะยังเป็นนินจาอยู่ดีแม้เจ้าจะไม่มีพรสวรรค์ แต่ถ้าเจ้ามีพรสวรรค์ทั้งมวลในโลก แต่ไม่ได้เกิดมาเป็นนินจา เจ้าก็จะไม่มีวันเป็นนินจาได้ และเราก็คงไม่สนใจในตัวเจ้า ก็อย่างที่เจ้ารู้ บิดาของเจ้าเป็นกิลดะ ฉะนั้นเจ้าก็ต้องเป็นกิลดะด้วย”

“ข้าไม่มีทางเลือกไหน”

เขายิ้มอีกครั้ง “นั่นไม่ใช่สิ่งที่เจ้าเลือก พอๆกับที่เจ้าไม่ได้เลือกที่จะมีหูดีกว่าคนทั่วไปนั่นแหละ”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 234)

ทาเคโอะกล่าวว่าถึงแม้ตนเองเกิดมาจะไม่มีพรสวรรค์ใดๆในการเป็นนินจาเลย เขาก็จะยังเป็นนินจาอยู่ดี แต่หากมีพรสวรรค์สักร้อยแปดอย่าง แต่หากไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นนินจา ตัวเขาเองก็จะมีวันเป็นนินจาได้ นั่นหมายถึงเขาได้รับสืบทอดความเป็นนินจาจากทางสายเลือดของพ่อ ถึงแม้เขาจะไม่อยากเป็นนินจา แต่เขาก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

2.3 พรสวรรค์

พรสวรรค์ของนินจาที่ปรากฏในเรื่องได้แก่ การได้ยิน ทาเคโอะมีพรสวรรค์นี้ซึ่งเป็นทักษะที่นินจาคนอื่นไม่มี เขาสามารถได้ยินเสียงในระดับที่มากกว่าคนปกติ ไม่ว่าจะเป็นเสียงพูดคุยกันหรือแม้แต่เสียงกระซิบ เสียงสิ่งของกระทบกัน เสียงน้ำ เสียงอากาศ และเขายังสามารถแยกแยะเสียงได้ออกอีกว่าเป็นเสียงอะไร และการแยกแยะเสียงคนคุยกันในบ้านแล้วนับจำนวนคนในบ้านหลังนั้นๆได้ ดังข้อความที่กล่าวว่า

ตอนนี้ข้าได้ยินเสียงน้ำร้อนที่เตรียมไว้สำหรับอาบน้ำ เสียงจานกระทบกัน จากครัว เสียงมีดสำหรับแลเนื้อของพ่อครัว เสียงฝีเท้าของสาวที่สวมถุงเท้าบนพื้น กระดานข้างนอก เสียงกระที่บเท้าและเสียงร้องของม้าในคอก เสียงแมวตัวเมีย

ร้องขณะให้มลูกสี่ตัวที่หิวโหยตลอดกาลของมัน เสียงหมาเห่าห่างออกไปสอง
ช่วงถนน เสียงเกียะบนสะพานไม้ข้ามคลอง เสียงเด็กร้องเพลง เสียงระฆังของวัด
จากโตโกจิและโคโซอิน

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 61)

“ข้านับเสียงฝีเท้าที่เข้าไต้ยีน บ้านนี้มีคนอยู่ทั้งหมดห้าสิบสามคน มีเด็กสามคนกำลัง
เล่นกับลูกสุนัขอยู่ในสวน ข้าไต้ยีนเสียงบรรดาคุณหญิงสนทนากันถึง การเที่ยวทางเรือ
ที่พวกนางจะไปหากอากาศดีพอ”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 111)

2.4 สัญลักษณ์

เมื่อนินจาเกิดมาจะมีสัญลักษณ์ที่สื่อออกมาจากรูปลักษณ์ภายนอกว่าคนๆนี้เป็นนินจา ซึ่งใน
เนื้อเรื่องจะกล่าวว่าเป็นเส้นตรงที่ตัดผ่านกลางฝ่ามือ ดังเช่นข้อความที่ว่า

มือของเราทั้งสองมีนิ้วยาวเหมือนกันและมีเส้นตรงตัดผ่านกลางฝ่ามือ “นั่น
เป็นมรดกชิ้นเดียวที่ข้าได้รับมา” นางเอ่ยขึ้นมาเสียงละห้อย “ที่เหลือทั้งหมดข้า
เป็นพวกมูโตะ”

(ลิอัน เฮอร์น, 2547: 141)

ปัจจัยแต่ละข้อได้กลายเป็นกระบวนการที่เสริมสร้างบุคคลๆหนึ่งให้กลายมาเป็นนินจาตั้งที่ได้
ปรากฏชัดในเนื้อเรื่อง ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงกระบวนการสร้างความเป็นนินจาที่ได้แฝงเอาไว้

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวิจัย วิถีนินจาในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตริ ในครั้งนี้เป็นไปตามจุดประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ เพื่อศึกษาตัวละคร นินจาและลักษณะความเป็นนินจา ซึ่งปรากฏในด้านของ คุณสมบัติ การฝึกฝน แบบแผนปฏิบัติ และเพื่อศึกษากระบวนการสร้างความเป็นนินจา โดยแบ่งการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ 1 บทนำ 2 ผลการวิจัย 3 สรุปและอภิปรายผล และ 4 การอ้างอิงและภาคผนวก

ผลการศึกษาพบว่าผู้แต่งได้แยกตัวละครนินจาออกเป็น 2 ฝ่ายคือ นินจาฝ่ายโอโตริและนินจาฝ่ายคิคุตะ นินจาฝ่ายโอโตริเปรียบได้กับฝ่ายธรรมะที่จะคอยปฏิบัติหน้าที่เพื่อความเป็นธรรมของสังคม และต้องการทำให้บ้านเมืองสงบสุข ปราศจากผู้นำที่โหดร้ายและคดโกง ส่วนนินจาฝ่ายคิคุตะเปรียบได้กับฝ่ายอธรรมที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนตามคำสั่งว่าจ้างเท่านั้น หากได้รับค่าตอบแทนที่น่าพอใจ อีกทั้งยังไม่สนใจในเรื่องการเมืองหรือสังคมว่าจะเกิดความไม่เป็นธรรมหรือไม่ เพราะตนเองไม่มีส่วนได้ส่วนเสียหรือเดือดร้อนกับเรื่องเหล่านี้ การที่ผู้แต่งเสนอตัวละครนินจาออกมา 2 ฝ่ายนี้ เพื่อต้องการสะท้อนสังคมในปัจจุบันว่าในบ้านเมืองมักมีคนคดและไม่ดีปะปนกันอยู่และจะมีผู้นำอยู่เสมอ ตัวละครต่างๆที่ปรากฏออกมานั้น เป็นตัวอย่างของการตัดสินใจเลือกข้าง และยังสื่อให้เห็นถึงปัจจัยต่างๆที่สนับสนุนถึงการเลือกข้างนั้น เช่น การอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อม สายเลือดที่เกิดมา เป็นต้น ซึ่งจากตัวละครนินจาทั้งหลายเหล่านี้เอง ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงลักษณะความเป็นนินจาที่ได้สะท้อนมาจากตัวละครเหล่านั้นทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ คุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติ

ในเรื่องของคุณสมบัตินั้นพบว่า ผู้แต่งได้เสนอคุณสมบัตินั้น 2 ด้าน คือ ด้านทักษะนินจุสึและด้านทักษะอื่นๆที่ไม่ใช่ นินจุสึ ทักษะนินจุสึคือเรื่องของการฝึกที่มีความเป็นไปได้ กล่าวคือเป็นวิชาการต่อสู้แขนงต่างๆที่สามารถฝึกได้จริง ดังที่ปรากฏในเรื่องได้แก่ การปลอมตัว การล่องหน การเคลื่อนที่ในน้ำ กลยุทธ์และการวางแผน และการต่อสู้มือเปล่า ส่วนทักษะอื่นๆที่ไม่ใช่ นินจุสึที่ปรากฏในเรื่อง เช่น การแยกร่าง และการสะกดจิต ผู้แต่งได้เสริมทักษะเหล่านี้เพื่อต้องการทำให้เนื้อเรื่องมีรสชาติยิ่งขึ้น เนื่องจากทักษะนี้เป็นเรื่องของการฝึกที่เป็นไปไม่ได้ และเป็นเรื่องที่อยู่เหนือธรรมชาติ

การฝึกฝนของนิินจาที่ปรากฏในนวนิยายได้แก่ การรู้ตัวหนังสือ การใช้อาวุธ และการจี้ม้่า ผู้วิจัยพบว่า การฝึกฝนนี้เป็นการเตรียมตัวก่อนที่จะเป็นนิินจา และเป็นการฝึกก่อนปฏิบัติหน้าที่จริง ผู้ที่จะเป็นนิินจาจะต้องรู้หนังสือ อ่านออกและเขียนได้ ทั้งนี้ก็เพื่อใช้ความรู้ในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น การเขียนการอ่านแผนที่หรือแผนผัง เป็นต้น และนิินจาต้องฝึกการใช้อาวุธอีกด้วย ทั้งเพื่อการสังหารหรือการต่อสู้เมื่อมีคราวจำเป็น นอกจากนี้ยังต้องจี้ม้่าเป็นการหลอกตาผู้อื่นว่าเป็นคนธรรมดาหรืออาจใช้ม้่าเพื่อการเดินทางอีกด้วย

นิินจามีแบบแผนปฏิบัติที่ได้ปรากฏในนวนิยาย ดังนี้ การเตรียมตัวก่อนออกปฏิบัติหน้าที่ คือการแต่งกายให้พร้อมสำหรับภารกิจและการเตรียมอาวุธกับยาพิษ การปฏิบัติงาน คือการแบ่งวิถีการทำงานออกเป็นสองฝ่ายคือพวกนิินจาที่รับใช้เจ้านายและพวกนิินจาที่ไม่รับใช้เจ้านาย การรับผิดชอบต่อนหน้าที่คือการสังหารตัวเองหากทำภารกิจล้มเหลวผิดพลาด การห้ามละทิ้งกลุ่มนิินจา คือการทำตามกฎที่ตั้งเอาไว้ไม่ให้ทิ้งจากกลุ่มหรือเลิกเป็นนิินจาและหนีหายไป การอ้างสิทธิเหนือตัวนิินจา คือการใช้สิทธิที่ว่าเมื่อบุคคลใดเป็นนิินจา ตนเอง (นิินจา)ก็จะสามารถบังคับให้บุคคลนั้นมาเข้าร่วมกับกลุ่มได้ อย่างไม่มีข้อกังขา

การที่ผู้แต่งเสนอคุณสมบัติ การฝึกฝน และแบบแผนปฏิบัติของนิินจานั้นก็เพื่อต้องการเน้นย้ำความสำคัญของลักษณะทั้ง 3 อย่างนี้ เพราะเป็นหลักสำคัญในการดำรงชีวิตของแต่ละบุคคล โดยสามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน คนเราย่อมต้องมีคุณสมบัติบางประการในการดำรงชีวิต เช่น การทำงาน ซึ่งจะเป็นกิจกรรมหลักตลอดชีวิต ทุกสถานที่ย่อมต้องกำหนดคุณสมบัติของคนที่ได้รับเข้าทำงานว่าต้องมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง การฝึกฝนก็เป็นสิ่งสำคัญตลอดชีวิตของคนเรา เพราะเราต้องเรียนรู้ทุกอย่างตั้งแต่เกิด ตั้งแต่การกิน การเดิน การเรียนหนังสือ การทำงาน เป็นต้น และเมื่อเรามีทักษะในด้านหนึ่งๆแล้วขาดการฝึกฝน ทักษะที่มีก็จะขาดตกบกพร่องไม่มีประสิทธิภาพ แบบแผนปฏิบัติที่ปรากฏในเรื่องได้สัให้เห็นถึงสังคมต่างๆย่อมมีแบบแผนปฏิบัติหรือกฎเกณฑ์ของกลุ่มที่จะต้องปฏิบัติตาม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติและต่อกลุ่ม หากไม่ปฏิบัติตามกฎย่อมต้องถูกลงโทษ

นอกจากลักษณะของความเป็นนิจนาที่ได้ปรากฏเอาไว้อย่างชัดเจนในเรื่องแล้ว ผู้แต่งยังได้สอดแทรกกระบวนการสร้างความเป็นนิจนาที่ได้สะท้อนออกมาจากเนื้อเรื่องอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเป็นหัวข้อดังนี้ การดำเนินชีวิต การสืบสายเลือด พรสวรรค์ และสัญลักษณ์ นิจนามีลักษณะการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกับคนปกติทั่วไป พวกเขาใช้ชีวิตในตอนกลางวันเพียงคนปกติ แต่พอตกกลางคืนพวกเขาจะเปลี่ยนโฉมเป็นนิจนาและออกไปปฏิบัติภารกิจต่างๆ ในการเกิดมาเป็นนิจนา จะต้องมีการสืบสายเลือดจากทางฝั่งพ่อหรือแม่ทางใดทางหนึ่ง และความสามารถบางอย่างก็จะถูกถ่ายทอดมาด้วย แต่พรสวรรค์ที่ตัวละครเอกมีคือการได้ยืนนั้นไม่สามารถสืบทอดต่อกันได้ แต่พรสวรรค์คือลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่จะเป็นปัจจัยเสริมสร้างการเป็นนิจนา และสัญลักษณ์ที่ได้ปรากฏตามร่างกายของนิจนาแต่ละคนก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งด้วย ซึ่งทั้งหมดก็เป็นส่วนที่เสริมสร้างให้บุคคลๆ หนึ่งเกิดและเติบโตมาเป็นนิจนาที่สมบูรณ์ได้ในที่สุด การที่ผู้แต่งเสนอกระบวนการสร้างความเป็นนิจนาขึ้นเพื่อต้องการสื่อว่าการที่คนๆ หนึ่งจะสามารถเป็นนิจนาขึ้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะการเป็นนิจนาที่สมบูรณ์ จะต้องผ่านกระบวนการต่างๆ ซึ่งจะขัดเกลาบุคคลเหล่านั้นให้เติบโตมาด้วยความแข็งแกร่ง เปรียบได้กับบุคคลทั่วไปว่า หากเรามีความฝันความต้องการในการอยากได้หรืออยากเป็น เราต้องผ่านขั้นตอนหรือกระบวนการต่างๆ ก่อนเพื่อให้ได้สิ่งที่ใฝ่ฝันไว้

การศึกษาวิจัยเรื่อง วิถีนิจนา ในนวนิยายแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ ไอโตริ เล่ม 1 ตอนเหยียบถิ่นพยัคฆ์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาต่อไปว่า ควรศึกษาเพิ่มเติม จากนวนิยายแปลในชุดนี้อีก 4 เล่ม ได้แก่ เล่ม 2 ตอนวิหคหลงรั้ง , เล่ม 3 ตอนจันทร์กระจ่างฟ้า , เล่ม 4 ตอนสิ้นเสียงปีกษา และเล่ม 5 ตอนลิขิตแห่งสวรรค์ ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบและเข้าใจถึง ประเด็นเกี่ยวกับนิจนาในด้านอื่นๆ ให้มากขึ้น เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างนิจนา กับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น การสะท้อนสังคมนิจนาผ่านสื่อหรือวรรณกรรมต่างๆ เป็นต้น รวมทั้งได้เห็นภาพของวิถีนิจนาที่ได้ปรากฏเอาไว้ในนวนิยายแปลชุด นี้ให้ชัดเจนขึ้นอีกด้วย

การอ้างอิงและภาคผนวก

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาไทย

ไวส์, อาล และฟิลบิน, ทอม. (2525). โลกสีลับของนินจา. แปลจาก Clan Of Death : Ninja โดย ปรีชา.

กรุงเทพฯ: ปรีชา-ดวงตา.

แวน อีริค, ลัสต์บาเคอร์. (2535). นินจา. แปลจาก Ninja โดยสุวิทย์ ขาวปลอด.

กรุงเทพฯ: ยอดธงการพิมพ์.

เพ็ญศรี กาญจโนมัย. (2540). สังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: เท็กซัสแอนเจอร์นัล พับลิเคชัน.

เฮิร์น, ลีอัน. (2547). เทลส์ ออฟ ดิ โอโตรี ตอนเหยียบถื่นพยัคฆ์ แปลจาก Tales of the Otori Book 1 :

Across the nightingale floor โดย วันเพ็ญ บงกชสถิตย์. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์.

ชมพูนิกข์ นามสุวรรณ. (2550). การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุด เทลส์ ออฟ ดิ โอโตรี เล่ม 1

ตอน เหยียบถื่นพยัคฆ์. คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วีระชัย โชคมุกดา. (2554). ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: ยิปซีสำนักพิมพ์.

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาต่างประเทศ

Rutherford, Scott and Bell, Brian. (1992). **Insight Guide Japan**. Singapore: Insight Print Service Ltd.

ฐานข้อมูลออนไลน์

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. นินจา. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/นินจา>.

วันที่สืบค้นข้อมูล: 20 ธันวาคม 2556

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:

<http://th.wikipedia.org/wiki/ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น>. วันที่สืบค้นข้อมูล: 24 ธันวาคม 2556

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **นินจู๊**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/นินจู๊>.

วันที่สืบค้นข้อมูล: 24 ธันวาคม 2556

ดร.วสันต์ พิริยะ. **ประวัตินินจาของญี่ปุ่น**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:

<http://025306619.exteen.com/20060910/entry>. วันที่สืบค้นข้อมูล: 27 ธันวาคม 2556

Noboru (นามแฝง). **ตำนานนินจา-สติปัญญาสำหรับโชกุน**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:

<http://www.nipponnotsubo.com/culture/culture/01112ninjya/0111226cul-ninjya.html>.

วันที่สืบค้นข้อมูล: 27 ธันวาคม 2556

ภาคผนวก

ภาพที่ 1 รูปลักษณะภายนอกของนินจา

ที่มา : <http://www.yokosojapan.org/event/images/feb09-07-01.jpg>

ภาพที่ 2 ภาพแสดงอาวุธและเครื่องมือของนินจา

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/library/topicstock/2012/11/K1298821/K1298821-0.jpg>